

ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ

« Οὐκ ἀρνησόμεθα σε ...

Ψιλή Ὁρθοδοξία...»

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φδλ. 621 — 622
Τιμή Φύλλου Δρχ. 2

Ἔτος ΚΓ΄.
Τηλ. 628.280

25 Ἰουνίου 1971 (Π.Ο.Η.)
Γραφεῖα Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι Τ. 147

«Παλαιομερολογῖται»

Ὅσakis οἱ αἰρετικοί, οἱ σχισματικοί, οἱ καινοτόμοι, οἱ «μεταρρυθμισταί» καὶ ἐν γένει οἱ ἐφευρίσκοντες κάτι νέον, ἐξ ὑπερηφανείας ἢ κάποιας ἰδιοτελείας καὶ ἐμπαιθείας, διωχέτευσον καὶ παρεισήγον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὰ γεννήματα αὐτῆς τῆς πονηρᾶς διανοίας των, ἀκολούθως προσήπτον κατηγορίας εἰς τοὺς μὴ προσυπογράφαντας καὶ ἐνστερνισθέντας ταῦτα Ὁρθόδοξους καὶ προσεκδόλων αὐτοῖς διάφορα ὀνόματα, νομίζοντες ταῦτα μειωτικά δι' αὐτοὺς καὶ ὕβριστικά, καὶ διαστέλλοντες οὕτως ἑαυτοὺς, ὥς ὄντας ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετον ἐκείνων, οὗς ὠνεῖδιζον. Οὕτως οἱ μονοφυσῖται ἀπεκάλουν τοὺς Ὁρθόδοξους διφυσίτας, οἱ εἰκονομάχοι εἰκονολάτραις ἢ εἰδωλολάτραις, οἱ ἀξυμῖται προζυμῖταις, οἱ παπολάτραι σχισματικούς ἢ ἀνθενωτικούς κ.ο.κ. Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον καὶ κατὰ τοὺς τελευταίους τούτους χρόνους, οἱ μὴ ἀρεσκόμενοι καὶ ἱκανοποιούμενοι εἰς τὴν πίστιν ποὺ μᾶς παρέδωσαν οἱ Πατέρες μας, χάριν κοσμικότητος καὶ διὰ τὴν εὐχαριστήσουν τοὺς ἐχθροὺς τοῦ Χριστοῦ, — τῶν

ὁποίων ἀνέλαβον γὰρ προσδοποιήσουν τὰ σχέδια ὑπονομευτικά σχέδια — ἤρχισαν γὰρ ἐκποιοῦν τὸν θησαυρὸν τῆς Ὁρθοδοξίας, ἴνα, καθιστώντες καὶ αὐτὴν «πτωχήν», τὴν ρίψουν εἰς τὸν καιάδα τῆς ἀγνοσίας τῶν ἀπὸ αἰώνων ἀποσιρτησάντων αὐτῆς, ὥστε εὐκολώτερον γὰρ καταποθῇ ἀπὸ τὸν μινώταυρον τῆς παγκοσμίου συνωμοσίας, κάμνοντες ἀρχὴν ἀπὸ τὸ διακριτικώτερον ἔναντι τῶν ἔξω αὐτῆς καὶ φανερώτερον στοιχείον, ὅπερ χρησιμεύει κατὰ τὴν ἐκδήλωσιν τῆς πρὸς τὸν Θεὸν λατρείας καὶ ἀγάπης, τὸ Ἐορτολόγιον τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀφοῦ δὲ «ἀνεκάλυψαν» νέα πράγματα καὶ αὐθαίρετως παρεισήγαγον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καινοτομίας, «ὡς οὐκ ἤδεισαν οἱ πατέρες αὐτῶν», ἀκολούθως προσάπτουν κατηγορίαν καὶ ἐπικολλοῦν εἰς τοὺς μὴ προδόντας, ὥς αὐτοί, τὴν πατροπαράδοτον κληρονομίαν καὶ μὴ οὐραγήσαντας εἰς τὴν ἀποστασίαν, τὴν ἐπίκλησιν «Παλαιομερολογῖται», διαστέλλοντες βεβαίως ἑαυτοὺς ἀπὸ τῆς αἰωνοβίου συνεχείας, εἰς τὴν ὁποίαν αὐτοὶ οἱ «πα-

λαιημερολογείται» ἐνέμειναν. Διατί, παλαιοημερολογίται; Μήπως ἐφεύρον αὐτοὶ καὶ προσέλαβον κάτι παλαιότερον ἀφ' οὗ εἶχεν ἡ Ἐκκλησία ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τοῦδε, ὥστε ν' ἀρμόζῃ αὐτοῖς ἄλλη προσηγορία τῆς ἡν εἶχον ἀνέκαθεν οἱ χριστιανοί; Ἄν εἶναι κάποιοι, οἵτινες ἡρετίσαντο καὶ προσέλαβον «νέα», ὥστε ν' ἀρμόζῃ αὐτοῖς ἀκριβῶς καὶ προσηγορία νέα, εἶναι οἱ ὄντες καὶ λεγόμενοι «νεοημερολογίται». Οἱ δὲ ἐμμένοντες εἰς τὴν πατροπαράδοτον συνέχειαν εἶναι καὶ λέγονται ἀπλῶς Ὁρθόδοξοι, οὐδὲν περισσότερον, οὐδὲν ὀλιγώτερον τούτου. Ἄς θελήσουν, λοιπόν, ν' ἀνοίξουν τὰ ὄψα καὶ τὰ ὄμματά οἱ εὐλαβεστάτοι Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ πονοῦντες καὶ ἐνδιαφερόμενοι διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ διαβλέψουν μετὰ ποίων εἶναι ἡ μερίς των καὶ ἀντιμετωπίσουν τὰ πράγματα ὀλίγον «ἐκ τοῦ μακρόθεν» ἀπὸ σκοπιάς Ὁρθοδόξου καὶ ἀναγνωρίσουν ὅτι δὲν εὐρίσκονται ἐν τῇ δικαίῳ ὅτι δὲ εὐρίσκονται εἰς θέσιν «ἐσχῶς», δὲν ἐξυπακούει καὶ ὅτι ἀποτελοῦν τὴν μερίδα τῆς πατροπαράδοτου συνεχείας τῶν Ὁρθοδόξων. Ἄς προβλέψουν δὲ καὶ ποῖος χαρακτηρισμοῦ καὶ προσηγορίας θὰ τοῖς ἀποδοθῇ καὶ τοῖς ἀπομείνῃ ὑπὸ τῆς ἀδεκάστου ἱστορίας, ὅταν, τοῦ Θεοῦ παραβλέφαντος ἤδη τὰς ἡμῶν ἁμαρτίας, θὰ λάμψῃ ἀναμφιβόλως ἡ δόξα καὶ τὸ κάλλος τῆς Ἐκκλησίας καὶ θὰ ἐπανεύρουν οἱ ἐκκλινάντες τὴν πατροπαράδοτον πορείαν καὶ συνέχειαν τῆς Ὁρθοδοξίας ἡ μὲν προσηγορία «παλαιοημερολογίται» ἀνευ σημασίας θὰ εἶναι μία ἐκείνων, τὰς ὁποίας ἀπέδιδον εἰς τοὺς Ὁρθοδόξους οἱ ἐχθροὶ καὶ διαστρεβλῶνται τῆς Ὁρθοδοξίας, ἐνῶ ἡ προσηγορία **ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΑΙ** θὰ μένῃ εἰς τὸν αἰῶνα ὡς χαρακτηριστικὸν τῶν κατὰ τινα καιρὸν ἐκφυγόντων καὶ πολεμησάντων τὴν Ὁρθοδοξίαν.

Ὅσοι δὲ τῶν εὐλαδῶν θέλουν νὰ εἶναι πολὺ «σοφοί» καὶ ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι κάμποσοι ἐδέχθησαν ἡ ἡνέχθησαν τὸν νεοημερολογισμὸν ὡς καθεστὼς, θεωροῦν ἐπομένως αὐτοὺς ὡς νομιμότητα, ἐκτὸς δὲ νόμου τοὺς ἐμμένοντας εἰς ὅ,τι παρέδωκεν ἡ Ἐκκλησία μέχρις ἡμῶν (κλείοντες τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἀδιαφοροῦντες ἡ ἀγνοοῦντες πῶς καὶ διατί ἐγίνε καὶ παρουσιάζεται αὐτὴ ἡ κατάστασις), ἃς ἐνθυμηθῶν ἀναλόγους περιπτώσεις τῆς ἱστορίας, ἐλπίζομεν δὲ, μᾶλλον εἰμεθα βέβαιοι, ὅτι κάποτε θ' ἀναθεωρήσουν τὴν τοιαύτην «σοφίαν» των.

Καὶ ὅσοι σήμερον ἀγωνιοῦν καὶ ἀγωνίζονται διὰ τὴν περιφρούρησιν τῆς Ὁρθοδοξίας ἐκ τοῦ ἄδου τοῦ παπισμοῦ καὶ τῆς ἀδύσου τοῦ οἰκουμενισμοῦ καὶ τῶν πολυποικίλων παμφάγων θηρίων, τὰ ὅποια βουλιμποῦν «καταπιεῖν αὐτὴν ὅλην τὴν στόματι», ἃς ἴδουν καθαρῶς καὶ ἃς συνειδητοποιήσουν πῶθεν ἔλαβον ἀρχὴν ταῦτα καὶ ποῖα ἐνέργεια ἔδωκεν ὥθησιν καὶ πρόσδοον εἰς τὴν τοιαύτην ἐπιβουλὴν καὶ τίνων... «κατορθωμάτων» εἶναι ἀκριβῆς συνέχεια τὰ σήμερον τεκταινόμενα. Ἀπὸ δεκαετιῶν κραυγάζουν ἀγωνιωδῶς οἱ Ὁρθόδοξοι ὅτι ἡ «μεταρρύθμισις» τοῦ Ὁριολογίου τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἀνατροπὴ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ «πρῶτον βῆμα πρὸς τὴν λεγομένην ἑνωσιν τῶν ἐκκλησιῶν», οἱ εὐλαβεστάτοι δὲ μὴ «ἐβλεπον» τοῦτο μὲ σμικρυντικὸν φακὸν ἡ ἡδιαφύρουν ἡ ἐμειδίον συγκαταβατικῶς ἡ καὶ σκωπτικῶς, ἄλλοι δὲ «γενναιότεροι» ἔκριναν (ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας, ἄραγε;) τοῦτο ὡς ὑπόθεσιν «13 σταγόνων» καὶ ζήτημα ἀστρονομίας καὶ ἡμερῶν καὶ λε-

πτῶν ἐφθέγγοντο μὲν ὅτι «ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶναι Γκρήνουϊτς», ἐπεχείρουν δὲ νὰ ἐφαρμόσουν εἰς τοὺς Ὁρθοδόξους τὸ τοῦ Ἱεροῦ Χρυσοστόμου: «ὁ Θεὸς δὲν θὰ σὲ ἐρωτήσῃ δι' ἀκρίβειαν χρόνου...», ὡς νὰ ἐπεζήτουν αὐτοὶ τὴν «ἀκρίβειαν τοῦ χρόνου» καὶ ἐφασκον ὅτι «καλὸν θὰ ἦτο νὰ μὴ ὑπάρχουν διαφοραὶ μεταξὺ τῶν κατὰ τόπους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν (κατὰ τὸ Ὁριολόγιον), ἀλλὰ καὶ ὑπάρχουσαι...», χωρὶς νὰ λαμβάνουν τὸν κόπον νὰ ἐνδιαφερθοῦν πῶς καὶ διατί καὶ ἂν καλῶς ὑπῆρξαν αὐταὶ αἱ «ὑπάρχουσαι»... Ἰδοὺ ὅμως ὅτι αὐτοὶ οἱ ἐπίβουλοι τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐχθροὶ τῆς Ὁρθοδοξίας ἀναγκάζονται — ὡς ἡναγκάζετο ὁ διάβολος ὑπὸ τῆς ἀρετῆς τῶν Πατέρων νὰ φανεροῖ τὰ καταχθόνια τοῦ σχεδίου — ν' ἀποκαλύψουν τὰς ὑπὸ διάφορα προσωπεῖα κεκρυμμένας ἐνδομήχους ἐπιδιώξεις των, αἱ ὁποῖαι ὅμως δικαιοῦνται πλήρως αὐτοὺς τοὺς «ἀνυποτάκτους παλαιοημερολογίτας».

Ὑπὸ τῶν πλέον «ἐπισήμων χειλέων» ὁμολογεῖται καὶ διακηρύσσεται ὅτι τὰ σήμερον γινόμενα εἶναι συμπλήρωσις τῶν ὑπὸ τοῦ «Διαγγέλματος τοῦ 1920» ἐξαγγελθέντων σκοπῶν. Τί δὲ διελάμβανε τὸ περιδόητον αὐτὸ «Διαγγέλιμα τοῦ Οἴκου. Πατριαρχείου»; «Ὅτι «ἡ ἑνωσις καὶ μετὰ πάντων κοινωνία δύναται νὰ δεσβαιωθῇ διὰ τῆς παραδοχῆς ἐνιαίου ἡμερολογίου πρὸς ταυτῆρον ἑορτασμὸν τῶν μεγάλων χριστιανικῶν ἑορτῶν ὑπὸ πασῶν τῶν ἐκκλησιῶν». Τὴν «ἐκκλησιῶν» ταύτην, ἥτις ὑπεβλήθη ὑπὸ ξένων πρὸς τὴν Ὁρθοδοξίαν, ἀνέλαβε νὰ «πραγματοποιήσῃ» ὁ ἀρχιεπίσκοπος Μ. Μεταξάκης (ὅτι ἦτο μασῶνος διακηρύσσεται ἀδιστακτικῶς ὑπὸ τῶν μασῶνων καὶ γράφεται ἐπισήμως εἰς τὸ ὄργανόν των «Πυθαγόρας — Γνώμων», ἀρ. 7-8, 1935, σελ. 216), τὸ 1923. Οὗτος διὰ τινῶν ἀνδρεικέλων κατεσκεύασε τὸ Συνέδριον, τὸ ὁποῖον ψευδῶς ἀπεκάλεσε «Πανορθόδοξον» (ἐνῶ οὐδὲν τῶν Πατριαρχείων μετέσχεν οὔτε ἄλλη Ἐκκλησία κανονικῶς), εἰς τὰ Πρακτικὰ τοῦ ὁποίου κατ' ἐπαγάληψιν λέγεται ὅτι, «Ἡ μεταρρύθμισις τοῦ ἡμερολογίου γίνεται πρὸς ἐξυπηρέτησιν ἐν γε τούτῳ τῷ μέρει τῆς παγκριστιανικῆς ἐνότητος». Διὰ τὴν «ἀποκατάστασιν τῆς ἐνότητος τῶν χριστιανῶν τοῦλάχιστον ἐν τῇ σημείῳ τούτῳ». Διὰ τὸν «ἐν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἑορτασμὸν τῆς Γεννήσεως καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ ὑπὸ πάντων τῶν εἰς Αὐτὸν πιστευόντων». Χάριν «τοῦ ἐφετοῦ καὶ εὐκαίρου ταυτοχρόνου παρὰ πάντων, εἰ δυνατὸν, τῶν χριστιανῶν συνεορτασμοῦ τῶν μεγάλων καὶ κοσμοσωτηρίων τῆς ἡμετέρας πίστεως γεγονότων» κ.ο.κ. Καὶ διερωτᾶται ἐν θριάμβῳ: «Μήπως ἡ εἰσαγωγή τοῦ νέου πανορθοδόξου ἡμερολογίου δὲν εἶναι ὁ πρῶτος λίθος διὰ τὸ οἰκοδόμημα τῆς ἐνώσεως πασῶν τῶν ἐκκλησιῶν;... Ὅπως ἀκριβῶς λέγουν σήμερον οἱ οἰκουμενιστί, ὅτι: «ἡ μονιμοποίησις τοῦ Πάσχα εἶναι πρῶτον βῆμα πρὸς τὸν οἰκουμενισμὸν».

Ὅλοι ἀνεξαιρέτως αἱ καινοτομίαι καὶ τὰ σιάνδαλα καὶ οἱ ἀσεβεῖς νεωτερισμοί, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἀγωνίζονται σήμερον οἱ εὐλαβεῖς ν' ἀπαλλάξουν ἡ προφυλάξουν τὴν Ὁρθοδοξίαν, ἀνεκαλύφθησαν τὸ πρῶτον, ὁμοῦ μὲ τὸ τοῦ ἡμερολογίου, καὶ διεσπάρησαν ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Μεταξάκη. Πρὸς πανηγυρικὴν δ' ἐπιθεδαίωσιν τῆς ὁρθότητος τῆς ἐπιστημάνσεως καὶ προειδοποιήσεως τῶν Ὁρθοδόξων καὶ δικαίων τοῦ εὐσεβοῦς ἀγῶνος των

Διατί ἀμολουδοῦμεν τὸ Πάτριον ἐορτολόγιον τῆς Ὁρθοδοξίας

1. Διότι ὅλοι αἱ κινηταὶ καὶ ἀκίνητοι ἐορταὶ τῆς Ἐκκλησίας μας πρέπει νὰ ἐορτάζωνται ἀπὸ ὅλους τοὺς Ὁρθοδόξους τὴν ἰδίαν ἡμερομηνίαν, διὰ νὰ ἀποδεικνύεται ἡ ἐνότης τῆς ἐκκλησίας μας εἰς ὅλους τοὺς ἐντὸς καὶ ἐκτὸς αὐτῆς.

2. Διότι ὅπως εἰς τὸν στρατὸν ὑπάρχει ἡ πειθαρχία στοὺς κανονισμοὺς καὶ ὁμοιομορφία εἰς τὴν στολὴν, εἰς τὸν χαιρετισμὸν καὶ εἰς ὅλα, ἔτσι καὶ στὴν ἐκκλη-

ἐρχεται ἡ καύχησις τῶν μασώνων, ὅτι: «ἐὰν αὕτῃ ἡ ἐνώσις τῶν ἐκκλησιῶν εὐρίσκεται εἰς καλὸν δρόμον, τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὴν τάξιν μας»...

Ἦθελον, λοιπόν, καὶ ἄλλας μαρτυρίας οἱ ἀμφιβάλλοντες περὶ τοῦ εἰς τί ἀπέβλεπεν ἡ ἐπέμβασις εἰς τὰ τῆς Ἐκκλησίας διὰ τῆς «μεταρρυθμίσεως» τοῦ Ἐορτολογίου καὶ τί διὰ ταύτης ἡτοιμάζετο; Πλὴν τῶν ἄλλων ἀποπημάτων καὶ τῶν ἀθετήσεων θεσμῶν, αἱ ὁποῖαι διὰ ταύτης ἐγένοντο, μόνῃ ἡ ἀναστάσις καὶ ἀσυμφωνία, τὴν ὁποῖαν θὰ προσεκάλει — ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν τρόπον, κατὰ τὸν ὁποῖον ἡ Ἐκκλησία πάντοτε ἐνεργεῖ —, ἔδει ν' ἄρῃ πᾶσαν ἀμφιβολίαν περὶ τοῦ ὅτι οὐχὶ κατὰ Θεὸν καὶ διὰ συμφέρον ἐγένετο αὕτη. Ἀντί, λοιπόν, νὰ... παραξενεύονται οἱ Σεβασμιώτατοι καὶ ὅσοι καλοπροαίρετοι, διὰ τὴν... ἀντίστασιν καὶ τὰς μέχρι αἵματος θυσιάς τῶν Ὁρθοδόξων, πού ἀποκαλοῦν «παλαιολογισμὸν», ἃς ἐλάμβανον τὸν κόπον νὰ... περιωτολογήσουν ὀλίγον, διὰ νὰ εὑρουν τὴν λύσιν ἀποριῶν, αἰτινες ὀφείλονται εἰς δύο τρομερά των σφάλματα, ὅμοια τῶν ὁποίων μόνον εἰς κακὰς ἡμέρας τῆς ἱστορίας ἀναφέρονται: Πρῶτον μὲν, εἰς τὴν φοβεράν παρεξήγησιν τοῦ ρόλου, τὸν ὁποῖον ἐκλήθησαν νὰ διαδραματίσουν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἀντὶ «Ἐπίσκοποι», ὃ ἐστὶν ἐπόπται, τηρηταί, φύλακες τῆς ἐμπιστευθείσης αὐτοῖς παρακαταθήκης, ἐνόμισαν ὅτι εἶναι κάτοχοι, δικαιοῦχοι, διαφεντευταί, διαχειρισταὶ αὐτῆς καὶ ὑφῆρπασαν δικαίωμα ἀνῆκον μόνον εἰς τὴν ὁλότητα, τὴν ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι Οἰκουμενικὴν Σύνοδον. Δεύτερον δέ, εἰς τὴν μικρὰν ἰδέαν καὶ ἐκτίμησιν πού τρέφουν διὰ τοὺς πιστοὺς χριστιανοὺς, ὡς πρὸς τὸ δικαίωμα των νὰ διεκδικήσουν τὴν παρακαταθήκην τῶν Πατέρων των καὶ τὴν πρωτοφανῆ δι' Ὁρθοδόξους ἀντίληψιν ὅτι δύνανται νὰ στερήσουν αὐτοὺς τοῦ δικαίουματος νὰ τὴν ὑπερασπισθῶν. Ἡ Ὁρθοδοξία διδάσκει ποῖα τὰ ὅρια δικαιοδοσίας καὶ δικαιομάτων ἐκάστου καὶ μόνον ἐντὸς αὐτῶν εὐρίσκεται ὁ Θεὸς καὶ ἡ σωτηρία.

ΠΑΥΛΟΣ
ΜΟΝΑΧΟΣ

σία, πρὸ παντός, πρέπει νὰ ὑπάρχη τάξις καὶ εὐσχημοσύνη καὶ ταυτόχρονος ἐορτασμός τῶν ἐορτῶν.

3. Διότι ἡ ἀπόφασις τῶν 318 Θεοφώρων καὶ θαυματουργῶν Πατέρων τῆς πρώτης Ἀγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου διὰ τὸν ταυτόχρονον ἐορτασμόν τοῦ Πάσχα ἀπὸ ὅλους τοὺς ὀρθοδόξους, ἀφορᾷ καὶ τὰς ἄλλας ἐορτάς. Διότι ὁ σκοπὸς τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς ἦτο νὰ ἐνωθοῦν οἱ χωρισμένοι μέχρι τότε χριστιανοὶ εἰς τὸ δόγμα καὶ εἰς τὸν ἐορτασμόν τοῦ Πάσχα. Ἐπειδὴ ὁ ἰσχυρισμὸς πολλῶν ὅτι μόνον τὸ Πάσχα δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἀλλάξωμε, καταντᾷ ἀστεῖος. Διότι, ἰκατὰ τὴν γνώμην των, εἶναι ἁμαρτία μεγάλῃ νὰ ἐορτάσωμε τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ, τὸ Πάσχα εἰς ἄλλην ἡμέραν, ἀπὸ ἐκείνην πού ὠρίσαν οἱ Ἅγιοι Πατέρες καὶ ἐπιτρέπεται νὰ ἐορτάζωμε χωριστὰ τὰς ἐορτάς τοῦ γεννηθέντος ἰδίου Χριστοῦ, τὰ Χριστούγεννα, τὴν βάπτισίν του, τὴν μεταμόρφωσίν του καὶ τὰς ἐορτάς τῆς Παναγίας καὶ τῶν Ἀγίων. Ἀλλά, ἄλλος εἶναι ὁ γεννηθεὶς καὶ βαπτισθεὶς Χριστὸς καὶ ἄλλος ὁ ἀναστάς;

Μὲ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ ἐορτολογίου λοιπὸν προσβάλλονται ὅλοι οἱ Ἅγιοι τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας μας, πού μὲ τὴν πρᾶξιν των ἐπὶ 1600 χρόνια τὸ ἐπεκύρωσαν. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εἶναι «σύλος καὶ ἐδραῖωμα τῆς Ἀληθείας» εἰς ὅλα της. Εἶναι ἀλάθητος (Α' Τιμοθ. γ' 15).

4. Διότι τὸ νέον ἐορτολόγιον κατεδικάσθη ἀπὸ τὴν Πανορθόδοξον Σύνοδον τοῦ 1853 ἐπὶ Ἱερεμίου τοῦ Β' καὶ ἐθεωρήθη ὡς αὐθαίρετος καταπάτησις τῶν περὶ τῆς ἐνότητος ἱερῶν κανόνων, ὡς μία ἀπὸ τὰς πολλὰς καινοτομίας τοῦ Πάπα καὶ παγκόσμιον σκάνδαλον.

5. Διότι κατεδικάσθη ἀπὸ ὅλας τὰς ὀρθοδόξους ἐκκλησίας κατὰ τὸ 1902 ὅταν ἠρωτήθησαν περὶ αὐτοῦ ἀπὸ τὸν Πατριάρχην Ἰωακείμ τὸν Γ'.

6. Διότι ἡ καινοτομία ἐγένετο μόνον ἀπὸ ὀλίγας ἐκκλησίας πού ἔχουν μόνον τὸ 1)5 τῶν ὀρθοδόξων, ἐνῶ τὰ 4)5 ἀκολουθοῦν τὸ Πάτριον.

7. Διότι μὲ τὴν καινοτομίαν ἐγένιν α-

καταστασία εἰς τὸ τυπικὸν τῆς ἐκκλησίας καὶ ὀλιγόστευσις τῆς Νηστείας τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, κατὰ 13 ἡμέρας ποὺ εἶναι παράδοσις Ἀποστολική, ἐνίοτε δέ, ὅταν τὸ Πάσχα ἐορτάζεται μὲ τὸ Νέον τὸν Μάϊον, καταργεῖται τελείως ἡ Νηστεία αὐτὴ ἢ Ἀποστολική, διότι ἐορτάζεται ἡ ἐορτὴ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, πρὸ τῆς Κυριακῆς τῶν Ἁγίων Πάντων, ποὺ εἶναι ἡ ἀπόκρεω διὰ τὴν Νηστείαν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων!!! ὥς νὰ ἐορτάζετο τὸ Πάσχα πρὸ τῆς Κυριακῆς τῆς Τυροφάγου, ποὺ εἶναι ἡ ἀπόκρεω διὰ τὴν μεγάλην τεσσαρακοστή!!!

Διὰ τοὺς καταφρονητάς τῶν νηστειῶν ποὺ μᾶς παρέδωκε ἡ ὀρθόδοξος ἐκκλησία ἐκφωνεῖ τὸ Ἀνάθεμα ὁ 19ος Κανὼν τῆς ἐν Γάγγρᾳ Ἁγίας Συνόδου.

8. Διότι ἡ καινοτομία τοῦ ἐορτολογίου ἦτο προπομπὸς καὶ διὰ πολλὰς ἄλλας καινοτομίας, αἱ ὁποῖαι δὲν ἐφηρμόθησαν χάρις εἰς τὴν ἀντιδρασίαν ἐκείνων ποὺ κρατοῦν τὸ Πάτριον.

9. Διότι διέσπασε τὴν ἐνότητα καὶ κατήργησε τὴν πειθαρχία εἰς τὴν ὀρθόδοξον ἐκκλησίαν. Τὰ τελευταῖα πραξικοπήματα τῆς Ρωσικῆς ἐκκλησίας μαρτυροῦν τοῦτο.

10. Διότι ἐγένεν ἡ καινοτομία χωρὶς κανὲν σκοπὸν, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ οὐδεμίαν ἀνάγκη. Τὸ δικαιολογητικὸν δὲ ὅτι ἐγένετο, διότι ἐστενοχωροῦντο οἱ Χριστιανοὶ μὲ τὴν συνύπαρξιν δύο (2) ἡμερολογίων εἰς τὸ αὐτὸ κράτος, δι-αφεύδεται ἀπὸ τὰ πράγματα. Διότι ἐπὶ πεντήκοντα (50) περίπου χρόνια οὐδεμία σύγκυσις παρετηρήθη αὐτῇ διαμαρτυρία τις ἠκούσθη εἰς τὰς χώρας ποὺ μένουσιν τὰ 4)5 τῶν ὀρθοδόξων ποὺ ἀκολουθοῦν τὸ πάτριον ἐορτολόγιον. Ἀλλὰ καὶ οἱ Ἑβραῖοι ποὺ ἔχουν ἀντὶ τῆς Κυριακῆς τὸ Σάββατον καὶ τὸ παμπάλαιον Μωσαϊκὸν ἐορτολόγιόν των, ἐπὶ 2000 χρόνια ἐν διασπορᾷ εὐρισκόμενοι, ἐνῶ διὰ τὰ ἐμπόριά των ἔχουν τὸ νέον, εἶναι δυνατόν νὰ χαρακτηρισθῶν ὡς ὀπισθοδρομικοὶ καὶ στενοκέφαλοι;

11. Διότι μὲ τὴν καινοτομίαν κλονίζεται ἡ πίστις τῶν ἀπλῶν χριστιανῶν εἰς τὴν θεοπνευστίαν τῶν παραδεδομένων, καὶ τῶν δογμάτων ἀκόμη.

12. Διότι εἰς ἐποχὴν ρευστότητος τῶν πάντων, ὡς ἡ σημερινή, ἐπιβάλλεται ἡ ἐμμονὴ εἰς τὰ παραδεδομένα.

13. Διότι ὁ Πρωτοστατήσας εἰς τὴν καινοτομίαν τοῦ ἐορτολογίου οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Μελέτιος ὅπως γράφει τὸ Μασωνικὸν Δημοσιογρ. ὄργανον «Ἰλισσός» ἦτο Μασῶνος.

14. Διότι ὁ ἄλλος πρωτοστάτης, Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, ὡς Ἀρχιμανδρίτης καὶ Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου ἀπεφάνθη καὶ ἔγραψε ὅτι τὸ ἐορτολόγιον — ἡμερολόγιον εἶναι γενικὸν θέμα τῆς Ὀρθοδόξιας, ὅπως καὶ εἶναι καὶ οἰαδήποτε ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἂν τολμήσῃ νὰ ἐφαρμόσῃ τὸ νέον χωρὶς τὴν συμφωνίαν ὅλων τῶν ἐπὶ μέρους ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν καθίσταται Σχισματική. Ὅταν ὁμοῦς ἐγένεν Ἀρχιεπίσκοπος ἐπράξε τὰ ἀντίθετα.

15. Διότι ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ νέου ἐορτολογίου ἐδημιούργησε ἄπειρα καὶ τεράστια σκάνδαλα, μέσα εἰς τὰς οἰκογενεῖας καὶ εἰς τὴν κοινωνίαν, εἰς τὰς οἰκογενεῖας, φιλονεικίας μεταξύ συζύγων καὶ τέκνων, θάνατον συμπεριφορᾶν, διαζύγια. Κατὰ τὰς μεγάλας ἐορτάς ὁ εἰς τῶν συζύγων πανηγυρίζει ὁ ἄλλος νηστεύει. Ἡ συμμετοχὴ εἰς κοινὴν τράπεζαν κατ' αὐτὰς νηστευόντων καὶ καταλυόντων, γίνεται αἰτία συζητήσεων ζωηρῶν καὶ ταραχῶν. Καὶ ἂν ὁ Κύριος διὰ τὸ μεμονωμένον σκάνδαλον εἶπε τὰ τρομερὰ λόγια «οὐαὶ δι' οὗ τὸ σκάνδαλον ἔρχεται — συμφέρει αὐτῷ ἵνα κρεμασθῇ μύλος ὀνικός (μυλόπετρα) εἰς τὸν τράχηλον αὐτοῦ καὶ καταποντισθῇ ἐν τῷ πελάγει τῆς θαλάσσης, (Ματθ. 18' 6—7) διὰ νὰ μὴ προφθᾷ καὶ σκανδαλίσῃ δεύτερον, τί νὰ εἴπωμεν διὰ τοὺς ὑπευθύνους τῆς δημιουργίας ἱσοσούτων καὶ τοιούτων σκανδάλων μὲ τὴν ἐπιβολὴν εἰς τὸν ὀρθόδοξον λαόν τοῦ νέου ἐορτολογίου; οὐαὶ, οὐαὶ, οὐαὶ, εἰς τοὺς ὑπευθύνους!

16. Διότι «οὐδὲ τὸ Πνεῦμα Κυρίου, ἐκεῖ Ἐλευθερίᾳ» (Β' Κορινθ. γ' 17). Ἐπομένως ὅπου θία καὶ ἐξαναγκασμός, ἐκεῖ τὸ πνεῦμα τοῦ ἀντικειμένου. Τὰ εἰς θάρος τῶν ἀκολουθούντων τὰ πάτρια λαμβανόμενα ἀνηλεῆ καὶ θάρβαρα μέτρα δὲν εἶναι ἐκ τοῦ Καλοῦντος.

Ταῦτα τὰ ἐλάχιστα ἐκ τῶν πολλῶν πρὸς πληροφориαν τῶν ἀγνοούντων τὸ ζήτημα.

Κ. Κόμνιος

Ἀνοιχτὴ ἐπιστολὴ πρὸς τὸν Ἀξιότιμον Κύριον Ἀνδρέαν Θεοδώρου Καθηγητὴν τῆς Θεολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν.

Ἀξιολογεῖσθε καὶ εὐλαβέσθε Κύριε Καθηγητά, ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

Μετὰ πολλῆς τῆς προσοχῆς καὶ μεγάλου τοῦ ὀφέλους ἐλά-
βομεν γινώσιν τοῦ ἀπὸ 11.3.1971 θαρσηφάντου ἐναρκτηρίου
Ἑμῶν μαθήματος μὲ θέμα: «Ἡ Μυστηριακὴ διακοινωνία ἐξ
ἐπόψεως Ὁρθόδοξου συμβολικῆς» καὶ πολλὴ ὠκοδομήθημεν ἐκ
τῆς παρησίας καὶ τῆς σαφηνείας τούτου. Εἶθε ὁ Ἅγιος Θεὸς
νὰ προωθῇ καθημερινῶς τὴν Ἑμετέραν ἐλλογιμότητα ἐκ δυνά-
μεως εἰς δυνάμιν ἐπ' ἀγαθῇ τῆς Ἁγίας Αὐτοῦ Ἐκκλησίας καὶ
πρὸς οἰκοδομήν καὶ στηριγμὸν τῶν πιστῶν Αὐτῆς τέκνων καὶ
ἀδελφῶν ἡμῶν ἐν τῇ κοινῇ πίστει.

Ἐς συγχωρηθῇ ὁμοῦς εἰς τὴν ἀναξιοτήτά μου ἡ ὑποβολὴ
ὁρισμένων ἐνοστάσεων, διότι διὰ τὸν προσωπικὸν μου στηριγμὸν
καὶ τὴν οἰκοδομήν τῶν συνδούλων μου καὶ ἀδελφῶν ἐν Χριστῷ
Ἰησοῦ θὰ ἐπεθύμουν τὴν Ἑμετέραν Ὁμολογίαν Πίστεως εἰσεῖν
ἀριωτέραν καὶ τελειότεραν.

Ἀσφαλῶς δὲν διαφεύγει τῆς Ἑμετέρας ἐγχινοίας, ὅτι ἡ
ὁμολογία πίστεως τῶν ποιμένων καὶ πνευματικῶν τῆς Ἐκκλη-
σίας Ταγῶν ἐν οἷς καὶ ὁμεῖς ἐντίμως καὶ ἀξίως συγκαταρι-
θμεῖσθε, ὁμολογεῖται ἀποκλειστικῶς μόνον μὲ «ΑΡΙΣΤΑ»,
τοῦ «ΛΙΑΝ ΚΑΛΩΣ» ἐν προκειμένῳ θεωρουμένου ὡς ἀνεπαρ-
κοῦς. Καὶ τοῦτο διότι ὡς κάλλιον παντὸς ἄλλου γνωρίζετε «μι-
κρά τις σχισμὴ ἀρκεῖ διὰ τὸν καταποντισμὸν τοῦ μεγαλυτέρου
καὶ ισχυροτέρου ὑπερωκεανείου» καὶ διότι ὁ εἰς ἄγγελον φω-
τὸς μεταμορφούμενος δαίμων, οὗ τὰς πανουργίας οὐκ ἀγνοοῦ-
μεν, οὐδέποτε ἐδίδασκε νὰ πλαισιώσῃ μικρότατον ψεῦδος περὶ
τῶν τὴν πίστιν καὶ τὴν εὐσέβειαν ἀφορώντων μὲ 999 μεγάλας
ἀληθείας, γνωρίζων, ὅτι τὸ μικρὸν τοῦτο φύραμα ἀρκεῖ σὺν τῷ
χρόνῳ νὰ μετασχηματισθῇ, νὰ ἀλλοιωθῇ καὶ νὰ ἐκφυλίσῃ τὸ
ἅπαν.

Δι' ὃ καὶ ὀφείλομεν κατὰ τὸν Σολομώντα νὰ ἀνακαλύ-
πτωμεν μὲ ζηλότυπον ὀφθαλμὸν καὶ νὰ ἐκδιώκωμεν τὰς «μι-
κράς ἀλλοπάκας», αἵτινες ζητοῦν ἐν τῇ πονηρίᾳ αὐτῶν ν' ἀφα-
νίσουν τὴν Ἀμπελον, ἣν ἐφύτευσεν ἡ δεξιὰ τοῦ Ὑψίστου. Καὶ
τις ἐξ ἡμῶν πάντων δὲν ὑπέπεσε καὶ δὲν ὑποπίπτει καθημε-
ρινῶς, θῆμα τῶν τοιούτων «μικρῶν ἀλλοπάκων», εἴτε εἰς τὰ ζη-
τήματα τοῦ ἁγιασμοῦ καὶ τῆς εὐσεβείας, εἴτε εἰς τὰ ἀφορῶντα
τὴν ὁμολογίαν τῆς πίστεως!

Φοβούμεθα λοιπὸν ὅτι ἀτελεῖς, ἅς μᾶς συγχωρηθῇ, φρά-
σεις τινές, ἐκ συναρπαγῆς ἢ παραδρομῆς τῆς ἑμετέρας ἐλλογι-
μότητος, τοποθετοῦν τὸ δλον ἐναρκτήριο Ἑμῶν μάθημα ὑπὸ
πρίσμα ἑλως διαφορετικῶν οἶον καὶ Ἑμεῖς ἐν κατακλείδι ἐπι-
θυμεῖτε, ὡς τοῦτο διαφαίνεται καθαρῶς ἐκ τῆς ἀγνόητος τῶν
προθέσεων Ἑμῶν. Πλὴν ὁμοῦς τὸ τοιοῦτον πρίσμα τυγχάνει ἀπα-
ράδεκτον εἰς τὴν συνείδησιν τῶν ὀρθοδόξων, ὡς ὑποβαθροῦν ἐν

τελευταίᾳ ἀναλύσει τὴν παγκάκιστον δολίαν, καταλυτικὴν καὶ
θεομίσητον πολιτικὴν τῶν ἀθηναγοριανῶν καὶ ιερωνυμιτῶν οὗς
ἀνέχεται ὁ Θεὸς ἐνεκα τῶν ἁμαρτιῶν μας, καὶ οἱ ὅποιοι τυγχά-
νουν πρόδρομοι καὶ προάγγελοι «τῆς θλίψεως τῆς μεγάλης» καὶ
τῆς «ἐλευσεως τοῦ Ἀντιχρίστου» ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ ὁποίου ἡ
ΠΙΣΤΙΣ θέλει σχεδὸν ἐκλείφει, ὡς μᾶς προειδοποιεῖ ὁ Γλυκύ-
τατος καὶ πανευλόγητος ἡμῶν Σωτὴρ καὶ Δεσπότης καὶ Κύριος.

Εἰς τὸν εἶον τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου τοῦ Μεγάλου (ἐὰν ἡ
μνήμη μου δὲν μὲ ἀπατᾷ ὡς πρὸς τὸ ὄνομα τοῦ Ἁγίου) συναν-
τῶμεν τὴν περίπτωσιν ἐκείνην καθ' ἣν ὁ Ἅγιος εὗρεν κρανίον
εἰδωλολάτρου ἱερέως μεθ' οὗ, κατὰ θέσιν παραχώρησιν, ἤρχι-
σεν συνομιλῶν καὶ μαθὼν πολλὰ περὶ κολάσεως, καθὼς καὶ ὅτι
ὠφελοῦνται οἱ ἀλλόθρησκοι ἐκ τῶν προσευχῶν τῶν ὀρθοδόξων
(θεβαίως τῶν ἰδιωτικῶν καὶ οὐχὶ τῶν τακτικῶν ἀκολουθιῶν),
αἵτινες συνετάχθησαν ὑπὸ τῶν πατέρων μόνον ὑπὲρ τῶν ὀρθο-
δόξων, ἔθαφεν ἀκαλοῦθως τὸ κρανίον τοῦ εἰδωλολάτρου ἱερέως.
Θάψας ὁ Ἅγιος τὸ κρανίον καὶ προσευχηθεὶς ὑπὲρ αὐτοῦ ἐτέ-
λεσεν ἔργον φιλανθρωπίας καὶ ἀγάπης ἀνιδιοτελοῦς πρὸς τὸν
πλησίον, ὅστις ἔφερεν τὴν εἰκόνα τοῦ Δημιουργοῦ Θεοῦ, δὲν
ἔπαυε ὁμοῦς ὅτι ἡ πράξις αὕτη τοῦ Ἁγίου δύναται νὰ ἐρμη-
νευθῇ ὡς «διακοινωνία ἐν εὐρείᾳ ἐννοίᾳ» μετὰ τῶν εἰδωλο-
λατρῶν!

Ἐνδέχεται λοιπὸν, ἰδίως σήμερον, ὀρθόδοξοι ἱερεῖς, νὰ
εὗρουν ἐγκαταλειμμένους θρησκευτικῶς ἀνθρώπους καὶ νὰ θά-
ψωσιν αὐτούς, ὡς ὁμοιώματα τῆς θείας εἰκόνης, καὶ νὰ προ-
σευχθῶν ὑπὲρ αὐτῶν ἐν τοῖς πλαισίοις τοῦ δυνατοῦ καὶ τοῦ
ἐπιτρεπτοῦ. Ἡ εἰς συνάνθρωπον ὁμοῦς τοιουτοτρόπως δειχθεῖ-
σα ἀγάπη καὶ φιλανθρωπία, εἰσάγει ἡμᾶς εἰς «διακοι-
νωνίαν» τινὰ εἴτε «στενὴν» εἴτε «εὐρεῖαν» μετὰ τῆς συναχι-
γῆς καὶ ὁμολογίας ἐξ ἧς προέρχεται ὁ παρὰ τὴν ὁδὸν ἡμῶν πα-
ραπεσών. Οὕτε καὶ ἀνάγκη ἐδημιουργήθη ποτὲ νὰ προσθέσωμεν
ἐν τοῖς εὐχολογίοις ἡμῶν «Γάξεις ταφῆς Ἀγγλικανῶν ἢ ἑτε-
ροδόξων» ἅς ὑπ' οὐδενὸς ποτε τῶν ἁγίων καὶ τῶν πατέρων πα-
ρελάβοιεν!

Γνωστὸν εἶναι ἐπίσης, ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς Τουρκο-
κρατίας ὀρθόδοξοι ἱερεῖς, ἐράντιζον τὰ χωράφια τῶν Ὁθωμανῶν
μὲ ἁγιασμόν, ἢ ἐδιάβαζον ἐπὶ τῶν κτηνῶν τῶν Ὁθωμανῶν τὴν
εὐχὴν τοῦ Ἁγίου Μοδέστου, καὶ ὁ Θεὸς ὁ δίδων πᾶσιν πλουσίως,
ἀνυστεροβούλως καὶ ἀπροσωπολήπτως ἐνήργει καὶ θαύματα εἰ-
σέει μεταξὺ τῶν Ὁθωμανῶν, μὴ τάχα καὶ πρέπει νὰ καταλή-
ξωμεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι διατελοῦμεν τότε ἐν εὐρείᾳ ἐννοίᾳ
εἰς κατὰστασιν διακοινωνίας μετὰ τοῦ Μωάμεθ;

Ὅσακις ὁ Χριστὸς μας ὡς ἀναγιγνώσκωμεν ἐν τοῖς θείοις
Ἐδαγγελίοις, ἐθεράπευσεν Σαμαρείτας, Σιδωνίους καὶ ἄλλους
ἀλλοθρήσκους, ὡς Δεσπότης Φιλανθρωπώτατος, μήπως καὶ ση-
μαίνει ὅτι τάχα (ἡμαρτον Κύριε) «διεκοινωνῶμεν» μὲ τὰ ψεῦδη
καὶ τὰς πλάνας ἅς ἀντιπροσώπευον οἱ ὑπὸ Τούτου ἐλεghέντες
καὶ εὐεργετηθέντες; Ἀπαγε!

Λέγετε λοιπόν αὐτολεξεῖ τὰ ἐξῆς, αἷτινα καὶ ἀναλόγως ποσημειοῦμεν: «Ὁ θρος **INTERCOMMUNIO** (διακοινωνία) ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ χρήσει αὐτοῦ ἔχει περιεχόμενον εὐρύ, θυνάμενος νὰ ἐκκληφθῇ ὑπὸ τε εὐρυτέραν ἔννοιαν καὶ στενότεραν. Καὶ ὑπὸ μὲν εὐρυτέραν ἔννοιαν χρησιμοποιεῖται οὗτος πρὸς δῆλωσιν γενικῶς ὅλως σχέσεων καὶ ἐπαφῶν μετὰ τῶν ἑτεροδόξων (ὥς εἶναι λ.χ. ἡ συμμετοχὴ Ὁρθοδόξων εἰς ποικίλα διαχριστιανικά συνέδρια, ἡ ἐκατέρωθεν ἀπονομὴ καὶ ἀποδοχὴ τιμητικῶν διακρίσεων καὶ τίτλων κ.ἄ.), καθὼς καὶ ἀμοιβαίαν συμμετοχὴν εἰς τελετὰς τῆς θείας λατρείας, πλὴν τῶν ἐπὶ τῶν Μυστηρίων (ὥς, λ.χ. ἐπικοινωνίαν ἐν τῇ ταφῇ τῶν κοιμημένων, ἐν τοῖς ὑπὲρ αὐτῶν μνημοσύνοις, ἐν τῇ ἀκολουθίᾳ τοῦ ἁγιασμοῦ, ἐκκλησιαστικὸς Ὁρθοδόξων εἰς ἑτεροδόξους ναοὺς καὶ συμμετοχὴ τούτων εἰς τὴν λατρείαν αὐτῶν, κήρυγμα Ὁρθοδόξων κληρικῶν πρὸς ἑτεροδόξους ἐν τοῖς ναοῖς αὐτῶν καὶ τανάπαλιν».

Παρακαλοῦμεν λοιπόν ὅλως εὐσεβάστως ἀξιότιμε καὶ εὐλαβέστατε Κύριε Καθηγητά, νὰ μᾶς διαφωτίσετε καὶ νὰ μᾶς εἴπετε πόθεν παρελάβετε τὴν **ΔΙΑΚΡΙΣΙΝ** ταύτην καὶ τὴν δημιουργίαν τῶν ἔρων «εὐρεία διακοινωνία» καὶ «στενὴ διακοινωνία»; Τίς τῶν Ἀγίων καὶ Θεοφόρων Πατέρων ἡμῶν ἐδίδαξεν Ὑμῖν ταῦτα, καὶ ποῖαι τῶν Ἱερῶν Συνόδων οὕτως διεσάφησαν ποτέ, καὶ εἰς ποῖα σημεῖα τῶν Ἀγίων Γραφῶν στηρίζονται τὰ τοιαῦτα;

Τίμι δικαιοῦματι χωρίζετε **ΤΑ ΕΠΤΑ ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΑΧΡΑΝΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ** ἐκ τῆς **ΥΠΟΔΟΧΗΣ** ζωῆς καὶ ἐκφράσεως τῆς ὅλης Ἐκκλησίας; Βεβαίως οὐδέποτε ἠρνήθη τις τῶν ὀρθοδόξων τὰ ἐπὶ τὰ Ἅγια Μυστήρια! Πλὴν ἡ Ὁρθόδοξος Συνειδήσις ἀρνείται νὰ θεωρήσῃ τὰ Ἅγια Μυστήρια ὡς ὄντα μόνον ἐπὶ ἀφ' ἑνός, καὶ ἀφ' ἑτέρου νὰ ἐνατενίσῃ πρὸς αὐτὰ κεχωρισμένως πῶς τῆς ἐλόγησης τῆς Ἐκκλησίας!

Καὶ τί ἐλογγμώτατε κ. καθηγητά ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ δὲν εἶναι Μυστήριον; Ἡ ὅλη τῆς ἔκφρασις, ἡ ὅλη τῆς ζωῆς, ἡ ὅλη τῆς διδασκαλίας, δὲν εἶναι τάχα Μυστήριον; Μὴ τάχα καὶ ἐκτὸς τῶν Ἀγίων Ἐπτὰ Τελετουργικῶν Μυστηρίων, δὲν ἐνεργεῖ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ διαφοροτρόπως ἡ αὐτὴ Θεία Χάρις; Λέγετε ὅτι τὰ Ἅγια Μυστήρια εἶναι ἐπὶ καὶ καλῶς ποιεῖτε! Πλὴν ἡ ἀναξιώτης μου ἀρτιωτέρως διδασκῆσα ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὑπὸ τοῦ Γέροντός μου, πιστεύω καὶ ὁμολογῶ καὶ προκαλῶ οἰονδήποτε ἠθέλει μὲ ἐγκαλέσει τάχα ἐπὶ αἰρέσει, ὅτι ἐν εἶναι τὸ Μυστήριον: **Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ!** Καὶ μέσα εἰς τοῦτο τὸ Μυστήριον τὸ ἐν, ὅπερ ἐστὶν ἡ Ἐκκλησία, θυνάμεθα ν' ἀριθμήσωμεν ἀκολουθῶν καὶ τὰ ὄντως ἐπὶ, ἀλλὰ καὶ τὰ δεκαεπτὰ καὶ τὰ ἐβδομηκοντάκις ἐπὶ, ἐὰν ἐπιθυμήτε! Νὰ θέσω ὅμως μίαν διαχωριστικὴν γραμμὴν, μετὰ τῶν Ἀγίων Ἐπτὰ καὶ τοῦ ὑπολοίπου τῆς Ἐκκλησίας, ὅς ὑπ' οὐδενὸς διδασκῆσι καὶ παρ' οὐδενὸς παραλαβῶν, τὸ πᾶν ἀδυνατῶ.

Ἄρα λοιπόν καθ' Ὑμᾶς, τὸ νὰ ἐκκλησιαζώμεθα εἰς ἑτεροδόξους ναοὺς, ἢ νὰ παράσχωμεν τὸν ἅγιον ἄμβωνα εἰς τοὺς φλάρους νὰ μᾶς κηρύξουν οἱ φλάραι, ἀνάγεται εἰς τὰς... «γενικὰς ὅλως σχέσεις»; Μὰ καλὲ κύριε καθηγητά, καὶ τί ἔχουν νὰ μᾶς κηρύξουν, νὰ μᾶς μάθουν, ἢ νὰ μᾶς ποῦν οἱ φλάραι; Λεῖπει τάχα κάτι ἀπὸ τὴν Καθολικότητα τῆς ἐκκλησίας μας, καὶ περιμένω νὰ μοῦ τὸ προσθέσῃ ὁ αἰρετικὸς, ποῦ δὲν ἔχει οὔτε ναόν, οὔτε θυσιαστήριον, οὔτε ἱερωσύνην;

Πῶς τοιμῶμεν νὰ ὁμιλήσωμεν, περὶ τιμητικῶν διακρίσεων ἐκ μέρους τῶν Ἰουδαίων καὶ τῶν αἰρετικῶν καὶ νὰ τὰ θεωρήσωμεν ὡς «τιμητικὰς διακρίσεις»; Ξεχάσατε μίαν φωτογραφίαν πούχε κάποτε δημοσιεύσει ὁ «ὀρθόδοξος Τύπος» πούδειχνε ἕνα

«ὀρθόδοξον ἐπίσκοπον» νὰ τὸν παρασημοφοροῦν οἱ Ἑβραῖοι; Δὲν θυμᾶστε πόσο τὸ θέαμα ἦταν γελοῖο καὶ ἀηδιαστικόν, καὶ πόσον κομικὸς φαινόταν ἐκεῖνος ὁ ἄς ποῦμε ἐπίσκοπος. Δηλαδὴ νὰ μᾶς παρασημοφορήσῃ ὁ πάπας πρέπει νὰ τὸ θεωρήσωμεν τιμὴ μας; Δὲν ἀπαγορεύουν τάχα οἱ κανόνες νὰ μὴ δεχώμεθα οὔτε τὰ ἑορταστικά τους, οὔτε τὰ φαγητά τους, καὶ θὰ πᾶμε νὰ πάρουμε τὰ παράσημά τους; Αὐποθέμεθα ἀλλὰ δὲν θυνάμεθα νὰ σὲς παρακολουθήσωμεν!

Ὅμιλεῖτε ἐπίσης περὶ «συμμετοχῆς ὀρθοδόξων εἰς τὴν λατρείαν» τῶν ἑτεροδόξων, καὶ τὸ θεωρεῖτε κι' αὐτὸ ὡς «γενικὴν σχέσιν καὶ ἐπαφὴν». Δὲν θυνάμεθα νὰ ἐννοήσωμεν πῶς τὰ περισοῦδαστα συντηρητικὰ περιοδικὰ ἀναδημοσίευσαν τὸ μᾶθημά σας, χωρὶς νὰ περικόφουν αὐτὰ τὰ πράγματα ἢ νὰ προβοῦν εἰς τὰς ἀπαραιτήτους διορθώσεις!

Καλὲ κύριε Καθηγητά, ἐδῶ δὲν μπορούμε νὰ συμπροσευχηθῶμε με τοὺς κατηχομένους καὶ μᾶς λέτε ὅτι μπορούμε νὰ «συμμετάσχωμε» στὴν «λατρείαν» τῶν ἑτεροδόξων; Δὲν ἠκούσατε ποτὲ τοῦ διακόνου ἐσθίντος: «Ἐβξασθε οἱ Κατηχομένοι τῷ Κυρίῳ!» «Οἱ πιστοὶ **ΥΠΕΡ** (καὶ οὐχὶ «μετὰ») τῶν κατηχομένων δεηθῶμεν»; Πρῶτον λέγει «εὐξασθε» καὶ ἀκολουθῶς «δεηθῶμεν» ὑποδηλῶν ὅτι δὲν ὑπάρχει φερμὸς ἐν τοῖς ἀσυγχύτοις! Καίτοι οἱ κατηχομένοι «προέρχονται» διὰ νὰ μὴ συμπαραστοῦν τοῦ Μυστηρίου. Πλὴν ὅμως ἂν καὶ ἀποχωροῦν τοῦ Μυστηρίου, πάλιν καὶ ἐκτὸς τοῦ μυστηρίου κατὰ τὴν ὑμετέραν λογικὴν δὲν θυνάμεθα νὰ συγχρωτισθῶμεν, καίτοι ἐπισήμως καὶ δικαιωματικῶς ἐν ταῖς ἐκκλησιαστικαῖς ἡμῶν εἰσερχονται οὗτοι καὶ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Ἐκκλησίας τυγχάνουν καὶ θανόντες οὐκ ἀπόλυνται κατὰ τὸν Μέγαν Ἀμβρόσιον!

Ὅμολογῶ Κύριε καθηγητά ὅτι ἐὰν αἱ συντηρητικαὶ ἐφημερίδες δὲν εἶχον ἀναδημοσιεύσει τὸ ὑμέτερον μᾶθημα δὲν θὰ σὲς ἐκοῦραζα διὰ τῆς παρούσης, ἢ ἐὰν εἰσαθῆ ἀσαφὴς καὶ νεφώδης περὶ τὰς ἐξηγήσεις. Αὐτοτυχῶς ὅμως ἐν προκειμένῳ εἰσθε (ὥς καὶ ἐν γένει) λίαν σαφῆς, ὅπερ καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλατε λίαν ἐπικίνδυνος, ὅθεν δι' ἐμὲ τὸ σιωπᾶν θὰ ἦτο ἐνοχλή.

Υπάρχουν πρόλογοι ποὺ κατέστρεψαν ὁλόκληρα διβλία (ἔχομεν ὑπ' ὄφει π.χ. τὸ τοῦ Ἀγίου Μακαρίου τοῦ Κορίνθου), οὕτως καὶ ἡ δική σας εἰσαγωγὴ δύναται εὐκόλως νὰ καταστῇ παγὴ διὰ τὸ πλήρωμα. Πράγματι ὅλον τὸ βάρος τίθεται εἰς τὴν ἀπαγόρευσιν τῆς διακοινωνίας ἐν τοῖς ἐπὶ μυστηρίοις ὁ ὑπερτονισμὸς ὅμως μᾶς φάσκει τὸ προβλήματα, ἀπονίττει κατὰ συνέπειαν τὴν ἄλλην. Φτάνει νὰ μὴ κοινωνήσωμεν ἐν τοῖς ἐπὶ, τὸ ὑπόλοιπον καθίσταται παραχρῆμα δευτερεύον.

Λέγετε δὲ ἀκολουθῶς καὶ τὸ ἐξῆς ἀδιανόητον: «Ὁ ἰσὺς μάλιστα ἀποστολικὸς Κανὼν, καθὼς καὶ ἄλλοι Κανόνες Συνόδων, ἐρμηνεύων ἐν προκειμένῳ ἄριστα τὰ περὶ ἐνότητος καὶ καθολικότητος τῆς Ἐκκλησίας ἀντιλήψεις τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν διευτυπώθη, ἐπίσειει τὴν ποινὴν τοῦ ἀφορισμοῦ καὶ κατ' αὐτῶν εἰσέει τῶν μετ' ἀκοινωνήτων συνευχομένων».

Ὡστε λοιπόν ἡμεῖς σήμερον γνωρίζομεν ὑπέρτερον τῶν ἀποστολικῶν κανόνων; Ὡστε ἡ ἀπαγόρευσις συμπροσευχῆς μετὰ τῶν ἀκοινωνήτων ἦτο «ἀντίληψις» μᾶς παρωχημένης ἐποχῆς, ἀλλ' οὐχὶ τῆς ἡμετέρας; Ἄλλα ἦσαν ἄραγε τότε τὰ δροσίσια μεταξὺ ὀρθοδοξίας καὶ πλάνης καὶ ἄλλα σήμερον; Τότε λοιπὸν ἀπηγορεύετο ἡ συμπροσευχὴ μετὰ τῶν ἀκοινωνήτων, ἐνῶ τώρα τάχα ἐπιτρέπεται; Ἄρα «οἱ ἀποστολικοὶ» καὶ οἱ «ἄλλοι κανόνες τῶν συνόδων» δὲν μᾶς ἀφοροῦν πλέον! Ἄρα πρέπει νὰ γίνῃ «ἐκκαθάσεις» κατ' «ἐκλογὴν» «συμπλήρωσις» «προσθαφαίσεις» καὶ «διόρθωσις», καὶ **ΑΝΑΘΕΩΡΗΣΙΣ** τῶν Ἱερῶν Κανόνων. Ὁ

τρόπος παρουσιάσεως λοιπόν του κανόνος ὅψ' Ὑμῶν δημιουργεῖ μέγα δίλημμα.

Πράγματι ἐκ τῶν δύο τὸ ἓν. Ἡ ἢ ἀπαγόρευσις συμπερσευχῆς μετὰ τῶν ἀκοινωνήτων ἀνάγεται ἀπλῶς εἰς ζητήματα ἐκκλησιαστικῆς πειθαρχίας καὶ εὐταξίας διοικητικῆς φύσεως, (ὁπότε θὰ σὰς εἴμεθα ὑπόχρεοι νὰ μᾶς τὸ εἴπητε κάπως σαφέστερον καὶ κατηγορηματικώτερον ὥστε νὰ σὰς κατατάξωμεν μετὰ τοῦ Ἀθηναγόρου, Ἱερωνίου καὶ Νικοδήμου τοῦ Λένιγκραντ), ἢ ὁ Κανὼν ἀνάγεται εἰς τὴν φύσιν τῶν πραγμάτων καὶ ἐκφράζει αὐτήν, ὁπότε ἀδύνατον, ἀδύνατον εἶναι εἰς τὴν Ἐκκλησίαν νὰ σφάλλῃ, διότι ἐὰν ἡ Ἐκκλησία σφάλλῃ εἰς τὴν φύσιν τῶν πραγμάτων, ποῖαν ἀξίαν ἔχει ἡ διδασκαλία της περὶ Ἀγίας Τριάδος, περὶ Ἑσαρκώσεως τοῦ Λόγου, περὶ ἀναστάσεως νεκρῶν καὶ περὶ κρίσεως τῆς αἰωνίου! Ὁ Ἰὼς ἀποστολικὸς κανὼν καὶ οἱ παρεμφερεῖς κανόνες οἱ ἀπαγορευόντες τὴν μετὰ τῶν ἀκοινωνήτων συμπερσευχὴν ἀναφέρονται εἰς τὸ Μυστήριον τῆς ΕΝ ΧΡΙΣΤΩ ΓΙΟΘΕΣΙΑΣ!

Πράγματι πῶς θὰ ἡδυνάμην νὰ εἶπω «Πάτερ ἡμῶν» μεθ' ἐνὸς αἰρετικοῦ, ὅστις μὴ ὦν τοῦ Σώματος τοῦ Ἰησοῦ, μὴ ὦν «συγκεφαλαιωθεὶς ἐν Χριστῷ» δὲν διαθέτει τὴν αὐτὴν πρὸς τὸν Θεὸν Πατέρα υἱικὴν σχέσιν καὶ κατὰ συνέπειαν, οὐκ ἔστιν μου ἀδελφός». Διότι οὐδεὶς ἔρχεται πρὸς τὸν Πατέρα εἰμὴ διὰ τοῦ Υἱοῦ, καὶ ὅστις τυγχάνει ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας γνωρίζομεν ὅτι δὲν ἔχει οὐτε τὸν Πατέρα οὐτε τὸν Υἱόν. Διὰ τῶν Κανόνων τῆς λοιπῆς ἡ Ἀγία Ἐκκλησία δὲν δηλοῖ ὅτι αὕτη εἰς μίαν παρεμφερῆ ἐποχὴν ἦτο πλὴν μεγαλόδοξος ἔναντι τῶν αἰρετικῶν ἀπ' ὅτι καλεῖται νὰ εἶναι σήμερον, ἀλλὰ ἀπλῶς ποιεῖται τὴν διάκρισιν μεταξὺ τῶν τέκνων Τῆς καὶ τῶν ἀλλοτρίων! Εἶναι λοιπὸν ἐπιπόλειος καὶ παιδαριώδης ἡ στάσις ἐκείνων ποὺ θέλουν ν' ἀρχειοθετήσουν τοὺς Κανόνες εἰς «ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΥΣ» καὶ «ΔΟΓΜΑΤΙΚΟΥΣ», διότι καὶ ἡ Διοίκησις ὡς βᾶσιν καὶ αἰτίαν ἔχει τὸ δόγμα, καὶ τὸ πολίτευμα τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῇ πράξει καὶ τῇ διοικήσει, ἀπλῶς ἐκφράζει τὴν ἐν τοῖς Σωτηρικῶσι καὶ θεοπνεύστοις δόγμασιν, τὴν βλὴν ΠΙΣΤΙΝ, ΕΛΠΙΔΑ καὶ ΑΠΟΚΑΡΑΔΟΚΙΑΝ Αὐτῆς! Ἀδιανόητον λοιπὸν τὸ σαφῶς διαχωρίζει ἐν τοῖς Κανόσι τῶν θεοπνεύστων Συνόδων, μεταξὺ τοῦ πειθαρχικοῦ καὶ τοῦ δογματικοῦ, ὡς ἀδιανόητον τὸ διαχωρίζειν μεταξὺ τῶν δύο φύσεων τοῦ Ἰησοῦ, οὐτινος ἡ Ἀγία Ἐκκλησία ἀποτελεῖ ὑποτύπων καὶ εἰκόνα θεανδρικήν, ὡς Σῶμα τῆς Θεῆς Κεφαλῆς.

Ἀδύνατον ἀξιότιμε Κύριε Καθηγῆτά, τὸ σφάλλειν ἢ μεταβάλλεσθαι τὴν Ἀγίαν Ἐκκλησίαν ἐν τοῖς τοιοῦτοις. Εἰ γὰρ καθ' ὑπόθεσιν (ἡμάρτον Κύριε) καὶ ἐσφαλλὲν ἡ ὑπόθεσις, ἀλλοίωσιν ἡ Ἀγία Ἐκκλησία, καὶ ἐπὶ σειράν αἰώνων ἐδίδαξεν ἡμῖν ἀνοησίας καὶ πράγματα ἐφήμερα, τίς ἐγγύησις παράσχεταί μοι ἐπὶ τῶν ἰσχυρισμῶν τοῦ ἀποστάτου τοῦ Φαναρίου καὶ τῆς ὁλῆς ἐν αὐτῷ κλίμας! Εἰ γὰρ καὶ ἡ Ἐκκλησία ἀλλοιούται καὶ διορθοῦται ἢ ὑψηλότερα οὐσα τῶν οὐρανῶν κατὰ τὸν Χρυσόστομον, τίς μοι ἐγγυᾶται τὸ ἀψευδὲς καὶ ἀναλόγιον τῶν Ἀθηναγορείων ἀπόψεων καὶ συμπερασμάτων; Εἰ γὰρ καὶ τοιαύτη τυγχάνει ἡ φύσις τῆς Ἐκκλησίας, εἰ καὶ ἐν ἀβεβαιότητι «κινουμένη καὶ ὑπάρχουσα καὶ ἐκείνη» πρὸς τὴν νὰ ταλαιπωρῶμε τὸ πῶμινον μενῆς, προσευχάς, γονυκλισίας καὶ τὰς ἄλλας καθ' ἡμᾶς ἀπελευθερωτικὰς δεσμεύσεις τῆς πνευματικῆς ζωῆς! Ἐφ' ὅσον τὰ περὶ τῆς «ἐν Χριστῷ Γιοθεσίας» ἀόριστα τυγχάνουσι καὶ νεφελώδη, τίς παράσχει ἡμῖν βεβαίωσιν περὶ τῆς αἰωνίου ζωῆς! Ἀς λάβωμεν «μίαν ἀσφάλειαν αἰωνίου ζωῆς» μέσω μᾶς συμβολικῆς ἡθικῆς ἀζημιώτως ὀρθοκαθόντες, δι' ἣν περιπτώσιν ἤθελε ὑπάρχει αἰώνιος ζωὴ, καὶ μετὰ θάνατον, ἐὰν ὑπάρχῃ «μετὰ θάνατον», τότε, ἔ, ὅπου ὑπάγωσιν ὅλοι, θὰ ὑπάγωμεν καὶ ἡμεῖς. Διατὶ νὰ διαχωρίζεσθαι τῶν ἐπιλοίπων ἐφ' ὅσον κοινὸς ὁ αἰ-

ώνιος προορισμός! Εἰ δὲ καὶ ὁ αἰώνιος προορισμός δὲν εἶναι κοινός, πῶς δυνάμεθα συγχρωτίζεσθαι ἐνταῦθα, μεθ' ὧν μᾶς χωρίζει ὁ αἰώνιος προορισμός! Τίς ἢ μετοχὴ φωτός καὶ σκότους, ἀληθείας καὶ ψεύδους, ζωῆς καὶ θανάτου, Χριστοῦ καὶ Βελιάρ! Ἐπιτρέφατέ μας λοιπὸν νὰ χαρακτηρίσωμεν τὴν στάσιν Ὑμῶν ἔναντι τοῦ Ἰὼς ἀποστολικοῦ κανόνος ὡς ἐκ παραδρομῆς ἀνευλαβῆ καὶ νὰ παρακαλέσωμεν θερμῶς τὴν Ὑμετέραν ἑλλογιμότητα διὰ τὰ πρὸς ταχέαν διόρθωσιν. Δύο σημεία θὰ θέλωμεν (ἐλλείψει χώρου καὶ χρόνου) ἐπιτροχάδην, εἰς τὰ ὅποια δὲν δυνάμεθα νὰ συνοψογράφωμεν.

Λέγετε: «Καὶ ναὶ μὲν ἐνίοτε καὶ κατ' οἰκονομίαν ἡ Καθολικὴ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία (ἡ Ὁρθόδοξος) ἀνεγνώριζε παλαιόθεν καὶ ἐξακολουθεῖ καὶ μέχρι σήμερον ἀναγνωρίζουσα τὸ κῆρος τοῦ βαπτίσματος ὁρισμένων ἐκ τῶν προσόντων εἰς τοὺς κόλπους αὐτῆς αἰρετικῶν καὶ σχισματικῶν». Ἐπιτρέφατε καὶ πάλιν νὰ διαφωνήσωμεν, διότι ἄλλο τὸ «ἀναγνωρίζω τὸ κῆρος» ὅπερ σημαίνει ὅτι, τὸ πρᾶγμα ὑφίσταται ἀφ' ἑαυτοῦ ὡς ἐγκυρον, ὁπότε τότε ἡ οἰκονομία τῆς Ἐκκλησίας θὰ ἦτο κατὰ αὐθαίρετον ὡς ἄλλοτε μὲν, ἀναγνωρίζουσα καὶ ἄλλοτε μὴ ἀναγνωρίζουσα, κατὰ τὸ καθ' ὑπόστασιν ἐγκυρον καὶ ὑπαρκτόν. Ἀλλο δὲ τὸ «προσδίδω κῆρος», ὁπότε τὸ πρᾶγμα δὲν ὑπάρχει ἀφ' ἑαυτοῦ, ἡ ἐπέμβασις δὲ τῆς Οἰκονομίας τῆς Ἐκκλησίας ἔχει χαρακτῆρα οὐχὶ πλεον αὐθαίρετον (ὡς συνάγεται ἐκ τῆς φράσεως σας καὶ τοῦ ἀγνωστισμοῦ τῶν ἐπομένων σας φράσεων ὡς «καὶ δυσχεραίνει ἐξακολουθοῦσι νὰ ὑφίστανται ἀκέραιαι, τὸ δὲ θεολογικὸν πρόβλημα παραμένει ἐν πάσῃ τῇ ἐξόχῃ αὐτοῦ), ἀλλὰ Δημιουργικόν! Πράγματι οὐχὶ μόνον προσεδέχθη ἡ Ἐκκλησία αἰρετικούς ἀνευ βαπτίσματος, ἀλλὰ καὶ ἀνευ χειροτονίας, π.χ. ἡ ἀποδοχὴ τῶν Ἀρειανῶν «ἐπισκόπων» καὶ ταυτοχρόνως ἀνακήρυξις τῶν ὡς ὀρθοδόξων ἐπισκόπων. Τοῦτο ὅμως συμβαίνει διότι, ἡ ΑΓΙΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑ οὕσα τὸ κατ' ἐξοχὴν ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, καὶ ἡ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ τῆς ἐπίσης εἶναι ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, καὶ δύναται ἡ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ὡς ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, νὰ συγκεφαλαιώσῃ ἐν τῇ ὁμολογίᾳ τῆς πίστεως τινός, καὶ Βάπτισμα, καὶ Χρίσμα καὶ Ἱερουργίαν, ὥστε κρίνῃ ὅτι τὸ ἀπαιτεῖ ἡ ἀνάγκη.

Λέγετε: «Ἐντεῦθεν ἀπαγορεύεται αὐστηρότατα εἰς τοὺς Ὁρθοδόξους νὰ κοινωνῶσι τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων ἐν ἐκκλησιαῖς ἑτεροδόξων...». Καὶ πάλιν ἄς μᾶς ἐπιτραπῇ ἡ ἀκριβολογία: Ἐν Ἐκκλησιαῖς ἑτεροδόξων δὲν πρόκειται περὶ «Ἀχράντων Μυστηρίων» ἀλλὰ περὶ «μεταλήψεως αἰρετικῶν» ὡς λέγει ὁ θεὸς Δαμασκηνός, τὸν ὁποῖον καὶ πιστότατα ἀναφέρεται. Ἄλλο τὸ ἐν καὶ ἄλλο τὸ ἕτερον. Ἐὰν δὲν κοινωνῶ εἰς τὰ φράγματα ἀλάτριά δὲν εἶναι τάχα διὰ νὰ μὴ συγκοινωνήσω εἰς τὸ Φιλιόκβε ἢ τὸ παπικὸν ἀλάθητον ὅπως λέγετε. Πράγματι δώσατε μοι ἐπὶ τοῦ φραγτικοῦ ἀλταρίου «Σῶμα Χριστοῦ ὄντως, καὶ ἐγὼ πάραντα κοινωνῶ! Ἐὰν τὸ «Φιλιόκβε» καὶ τὸ «Ἀλάθητον» οὐδόλως ἐπηρεάζουν τὴν Φύσιν τῶν προσκομιθέντων, καὶ δὲν ἐμποδίζουν τὴν ἐπέλευσιν τῆς Χάριτος ἐπὶ τῶν προτιθεμένων δώρων, καθίστανται παραχρῆμα δευτερευούσης σημασίας ἐννοιαί! Δώσατέ μοι Χριστόν, καὶ ἔστω οὗτος εἰς τζαμίον ἢ εἰς Παρόδιον, τὶ πρὸς ἐμέ, εἰς Χριστὸς προστίθεταί μοι ἀληθινός; Δὲν κοινωνῶ μετὰ τῶν φράγων διότι ἐὰν τὸ κάμω ἄλλως δέχομαι ὡς μυστήριον ὅπερ οὐκ ἔστιν μυστήριον, καὶ θυσιαστήριον ὅπερ οὐκ ἔστιν τοιοῦτον, καὶ ἱερουργίαν ὅπερ οὐκ ἔστι τοιαύτη, καὶ Ἐκκλησίαν ἐνθα τυγχάνει ἀνύπαρκτος, καὶ καθίσταται οὕτως ΠΕΡΟΣ ΓΛΩΣΣ ὡς μὴ διακρίνων μεταξὺ ἱεροῦ καὶ βεβήλου. Συνοφίζομεν τὴν ἐνστασίον μας λέγοντες, ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται ἡ διάκρισις μεταξὺ «ἐσθρίας» καὶ «στενῆς» διακοινωνίας οὐτε τὸ κηρύττειν κατὰ τῆς δευτέρας ἀποσιωπώντας τὴν πρώτην, ὅπερ παγίει! + Πρεσβύτερος Βασιλεὺς τοῦ ἡγουμένου Ἀμβροσίου.

Μετὰ τοῦ προσήκοντος σεβασμοῦ καὶ τιμῆς.

Είσοφοι ὑπὲρ τοῦ Οἰοτροφείου

Μέσω Ἀρχιεπισκόπου.

Ἀρχιεπίσκοπος Ἀδξέντιος	1.000
Κωνσταντῖνα Καταπόδη (Πετρούπ.)	100
Ἀρχιμ. Χριστόφορος Καλαντζῆς	500
Κωνσταντῖνα Καταπόδη	500
Μοναχὸς Χαράλαμπος Ταμπάκης	5.000
Ἰ. Ν. Ἀγ. Ταξιαρχῶν (Ν. Ἡράκλ.)	682
Λευκοθέα Καλοβρέχτη (Βόλος)	100
Ἰ. Ν. Ἀγ. Ἀναργύρων (Αἰγίνης)	1.335
Κυρία ἀνώνυμος (Σεπόλια)	1.100
Δύο ἀνώνυμοι Κυρία (Ἀθήνας)	100.000
Κυρία ἀνώνυμος (Πετρούπολις)	200
Κυρία ἀνώνυμος (Πετρούπολις)	100
Ἰ. Ν. Ἀγ. Νεκταρίου (Τορόντο)	4.404
Κυρία ἀνώνυμος (Χαϊδάρι)	300
Ἰ. Μονή Ἀγ. Θεοδώρων (Πάρος)	300
Θεοδώρα Πετράκη (Πετρούπολις)	1.500
Ἰ. Μ. Ἀγ. Ἰωάν. Θεολόγου (Πετρούπολις)	470
Κυρία ἀνώνυμος (Πετρούπολις)	500
Ἰ. Μονή Εὐαγγελιστρίας (Οἶνουσων)	1.000
Γεώργιος Κοροπούλης (Ἀθήναι)	100
Ἀννα Στρατάκου (Βαλτιμώρη)	3.000
Ἀλέξ. Καλόμοιρος (Θεο) νίκη	500
Κύριος ἀνώνυμος (ἐκ Δομοκοῦ)	3.330
Μαγδαληνῆς Μοναχῆς εἰς μνήμην Νικολάου —	
Ἀθανασίου καὶ Κωνσταντίνου	500
Ἠλίας Καρανῆς (Τορόντο)	1.770
Ἰ. Μονή Κοιμήσεως Θεοτόκου (Ἀχαρναι)	3.000
Ἀνώνυμος (Θεο) νίκη	200
Ἀγγελικὴ Φουτρή	100
Ἰ. Μονή Ἀγ. Στεφάνου (Π. Ἡράκλειον)	1.000
Βασιλικὴ Ἀθ. Κεχαγιά (Ἀθήναι)	500
Κυρία ἀνώνυμος (Ἀθήναι)	500
Ἰ. Ν. Εὐαγγελιστρίας (Μόντρεαλ)	1.468
Νικ. Βαρανάκης (Πετρούπολις)	500
Κυρία ἀνώνυμος (Πετρούπολις)	200
Ἀρχ. Ἀντώνιος Θανάσης	200
Σύνολον	135.959

Μέσω Διαχειριστοῦ

Ἱερὺς Νικόλ. Δεσποτιδῆς	150
Ἱερὺς Ναὸς Παμεγ. Ταξιαρχῶν (Ν. Ἡράκλ.)	400
Γρηγόριος Κιτσικόπουλος (Θεο) νίκη	500
Ἱερὺς Ναὸς Ἀγ. Φιλοθέης	367
Μαριάνθη Σερώλη (Αἰγίνα)	300
Ἰ. Ναὸς Ἀγ. Μηνᾶ (Ἀμφιάλη)	2.000
Κων. Λούβαρης	350
Ἑρασμία Γιατράκου	1.000
Ἐλευθερία Λούμου	18.000
Ἱερὺς Ναὸς Εὐαγγ. (Χαλκίδος)	500
Ἱερὺς Ναὸς Ἀγ. Γεωργίου (Ταμπούρια)	933
Ἱερὺς Ναὸς Ἀγ. Φιλοθέης	342
Κυρ. Παρασκευὴ Κλεισούνη	2.500

Παρασκευὴ Καμπάση	500
ΑΝΩΝΥΜΟΣ	1.000
Ἰ. Ναὸς Ἀγ. Τριῶν Ἱεραρχῶν (Δράμα)	300
Πρωθ. Μιχ. Σαβδόπουλος	140
Ἰ. Ναὸς Ἀγ. Τριῶν Παρθένων	100
Μ. Κ. Η.	50
Αἰκατερίνη Βουτυρά	100
Ἀνώνυμος	100
ΑΝΩΝΥΜΟΣ	500
Ἀλέξανδρος Μαρούλης	200
Ἀναστασόπουλος Ἰωάννης	100
Ἀπόστολος Παπαδημητρίου (Θεο) νίκη	500
Ἱερὺς Ναὸς τριῶν Παρθένων	100
Ἱερὺς Ναὸς Ἱεραρχῶν (Κόρινθος)	800
Ἱερὺς Ναὸς Ἀγ. Φιλοθέης	299
Ἱερὺς Ναὸς Ἀγ. Ἀχιλλεῖου	486
Σύνολον	32.617

Ζητοῦν σεβασμὸ τῶν δρησκευ- τικῶν πεποιθήσεων των οἱ παλαιοημερολογίται

Ἡ Ἐφημερὶς «Πρωτὶνὸς Λόγος» Τρικάλων, Θεσσαλίας τῆς 1ης Μαΐου 1971 γράφει:

ΑΘΗΝΑΙ, 30.—

Γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ ἡ διάστασις ποὺ ὑπάρχει μεταξὺ τῆς ἐπίσημης Ἐκκλησίας καὶ τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος (Παλαιοημερολογίται) ἐρχεται καὶ πάλι στὴν ἐπι-
καιρότητα.

Ἀφορμὴ ἡ χθεσινὴ συνέντευξις Τύπου τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τῶν «Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν» κ. Ἀδξεντίου, ὁ ὁποῖος ἐτόνισε μεταξὺ ἄλλων ὅτι: «Ἀδικούμεθα ἐπὶ μίαν περίπου πεν-
τηκονταετίαν, ὑφιστάμενοι ὅλως ἀδίκως καὶ παρανόμως διω-
γμοῦ καὶ ποικίλους ἐκβιασμοῦ ἐκ τῆς Διοικούσης Ἐκκλησίας.

Τὸ μόνον μας ἔγκλημα διὰ τὸ ὅποσον τόσον ἀνηλεῶς ἐ-
διώχθημεν καὶ διωκόμεθα, εἶναι τὸ ὅτι ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὴν
παράδοσιν τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας ἀκολουθοῦμεν, διὰ
λόγους ὁρησκευτικῆς συνειδήσεως τὸ Πάτριον Ἑορτολόγιον οὐχὶ
ἐξ ἀμαθείας καὶ φανατισμοῦ, ὡς κατηγοροῦμεθα, ἀλλὰ ἐν πλή-
ρει ἐπιγνώσει οὐχὶ μόνον τοῦ παραδοσιακοῦ ἀλλὰ καὶ τοῦ δο-
γματικοῦ περιεχομένου τῆς μητρὸς ἡμῶν Ἐκκλησίας.

Δὲν ἐπιδιώκομεν νὰ ὑποκαταστήσωμεν τὴν Διοικούσαν Ἐκ-
κλησίαν εἰς τὸν ἡγιασμένον τοῦτον ἐλληνικὸν χώρον, ἀλλὰ
ἀξιοῦμεν ἀπὸ αὐτῆς καὶ ἀπὸ τὴν Πολιτείας τὸν σεβασμὸν τῶν
ὁρησκευτικῶν μας πεποιθήσεων καὶ τὴν εἰρηνικὴν μετὰ τῶν
λοιπῶν ἀδελφῶν μας συμβίωσιν, ἐφ' ὅσον ἄλλωστε δὲν εἴμεθα
«καταγγελεῖς καινῶν δαιμονίων» ἀλλ' ἀντιθέτως ἀμύντορες τῆς
Ὁρθοδοξίας καὶ τῶν παραδόσεων τοῦ Ἔθνους.

«Πρωτὶνὸς Λόγος»

Τρίκαλα Θεσσαλίας. Σάββατον 1 Μαΐου 1971

Τὰ Μυστήρια τῶν Παλαιοημερολογιτῶν

Ἐπιστολαὶ καὶ τηλεγραφήματα

Ἐν σχέσει μετὰ τὸ ἄρθρον ποὺ ἐφιλοξένησε αὐτὴ ἡ στήλη τῆς 12ης Ἀπριλίου, ἐλάβομεν καὶ εὐχαρίστως δημοσιεύομεν κατωτέρω ἐπιστολὴν τοῦ Ἐπισκόπου Ἀστορίας κ. Πέτρου καὶ μίαν ἐγκύκλιον τοῦ Ἀντιπροέδρου τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως καὶ ὑπουργοῦ Ἑσωτερικῶν κ. Στυλ. Παττακοῦ. Πιστεύομεν ὅτι οἱ ἀναγνώσται τῆς στήλης καὶ κυρίως οἱ ἀμέσως ἐνδιαφερόμενοι ὁμογενεῖς, θὰ ἐνημερωθοῦν ἐπὶ τοῦ ὅλου θέματος. Πρὸς τὴν ἀξιότιμον Διεύθυνσιν τοῦ Ἐθνικοῦ Κήρυκος»

εἰς Νέαν Ὑόρκην.

Κύριε Διευθυντά,

Εἰς τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 19,643 φύλλον τῆς 12 Ἀπριλίου, 1971, τῆς ἐγκρίτου ἡμῶν ἐφημερίδος «Ἐθνικὸς Κήρυξ» ἐδημοσιεύθη ἀνωχὺς ἄρθρον, περὶ τῶν Μυστηρίων τῶν Παλαιοημερολογιτῶν. Τὸ ἄρθρον τοῦτο ἐλόγησε τὰς χιλιάδας τῶν ὁμογενῶν Ἀμερικῆς καὶ Καναδᾶ ποὺ ἀκολουθοῦν τὸ πάτριον Ὁρθόδοξον ἑορτολόγιον, οἵτινες καὶ διεμαρτυρήθησαν εἰς ἡμᾶς ἐντόνως, ζητοῦντες τὴν ἀποκατάστασιν τῆς σκανδαλισθείσης θρησκευτικῆς αὐτῶν συνειδήσεως.

Πρὸς ἀποφυγὴν λυπηρῶν ἐπακολούθων παρακάλῳ ὑμᾶς ὅπως καταχωρίσητε εἰς τὸν «Ἐθνικὸν Κήρυκα» τὴν ἐσώκληστον ἐγκύκλιον τοῦ Σεβ. Ὑπουργοῦ Ἑσωτερικῶν Ἑλλάδος, περὶ τῆς ἐγκυρότητος τῶν ὑπὸ τῶν Παλαιοημερολογιτῶν τελομένων Μυστηρίων.

+ Ὁ Ἀστορίας Ἐπίσκοπος
ΠΕΤΡΟΣ

Ἐξάρχος τῶν ἐν Ἀμερικῇ
Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ
ΓΕΝΙΚΗ ΔΙΝΕΙΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
ΔΙΝΕΙΣ ΙΟΓΡΑΦΕΙΑΣ
ΤΜΗΜΑ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 24952/5254

Ἀριθ. Ἐγκ. 62

Ἐν Ἀθήναις τῇ 5 Ἀπριλίου, 1969

Πρὸς τὴν Νομαρχίαν Φθιώτιδος,

Θέμα: «Καταχώρησις ἐν τοῖς ληξιαρχικοῖς βιβλίοις γάμων καὶ βαπτίσεων τελομένων ὑπὸ παλαιοημερολογιτῶν ἐφημερίων».

Εἰς ἀπάντησιν ἐπὶ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 10531/17.3.69 ὑμετέρου ἐγγράφου ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσωμεν τὰ κατωθί:

Περὶ τῆς βαπτίσεως δὲν συντάσσεται ληξιαρχικὴ πράξις, ἀλλὰ σημείωσις εἰς τὸ περιθώριον τῆς ληξιαρχικῆς πράξεως τῆς γεννήσεως ἐπὶ τῇ δηλώσει τοῦ πατρὸς, τῆς μητρός, ἢ τοῦ ἀναδόχου, κατὰ δὲ τὴν σύνταξιν τῶν ληξιαρχικῶν πράξεων γεννήσεων καὶ θανάτων, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τῶν

ἄρθρων 15, 16, 17 παρ. 3 καὶ 22 τοῦ Νόμου 5097/1931 δὲν ἔχει ἐπιρροὴν τὸ θρήσκευμα ἢ ἡ ἀρεσις.

Ζήτημα γεννᾶται ἐν προκειμένῳ μετὰ τοὺς ὑπὸ τῶν παλαιοημερολογιτῶν ἐφημερίων ἱερολογούμενους γάμους.

Οἱ γάμοι οὗτοι εἶναι ἔγκυροι, διότι ἡ διαφωνία τῶν φρονούντων ὅτι τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον εἶναι ὀρθότερον δὲν θίγει τὰ δόγματα τῆς ἀνατολικῆς ἐκκλησίας, εἰς ἣν ἀνήκουσιν οὗτοι καὶ τῆς ὁποίας κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν θρησκευτικῶν αὐτῶν καθηκόντων ἀκολουθοῦσι τοὺς λειτουργικοὺς καὶ ἐκκλησιαστικοὺς τύπους καὶ κανόνας.

Ὁ Ἀντιπρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως
καὶ Ὑπουργὸς Ἑσωτερικῶν
ΣΤ. ΠΑΤΤΑΚΟΣ

Πρὸς

Τὸν Ἐξοχώτατον Πρωθυπουργὸν

Κ. Γεώργιον Παπαδόπουλον

Ἐξοχώτατε,

Εὐσεβῶς λαμβάνομεν τὸ θάρρος νὰ ἀπασχολήσωμεν τὴν Ὑμετέραν ἐντιμότητα καὶ νὰ προσθέσωμεν ἐπὶ τοῦ φορτίου τῶν εὐθυνῶν Σας διὰ μίαν Ἑλλάδα ἀκμάζουσαν ἡθικῶς καὶ κοινωνικῶς καὶ νὰ ἐπικαλεσθῶμεν τὴν συμπαράστασιν Ὑμῶν καὶ τῆς λαοφιλοῦς Ἑθνικῆς ἡμῶν Κυβερνήσεως ἐπὶ ἐκκλησιαστικοῦ θέματος τῶν Γ.Ο.Χ.

Ἐξοχώτατε, πιστεύομεν νὰ γνωρίζητε ὅτι στὴν Ἑλλάδα πρὸ τοῦ Σωτηρίου ἔτους τοῦ 1924 ἐπεκράτει τὸ πάτριον ἡμερολόγιον (Ἰουλιανόν), μετὰ τοῦ Σωτηρίου ὅμως ἔτους τοῦ 1924 εἰσέχθη ὅλως ἀντικανονικῶς τὸ Γρηγοριανόν (Παπικόν) τὸ ὁποῖον ἀντιτίθεται εἰς τὸ πάτριον ἐπὶ τοῦ ὁποίου διετυπώθησαν σαφῶς ὅλοι οἱ ἱεροὶ κανόνες καὶ τὸ ἑορτολόγιον τῆς Ἐκκλησίας (τὸ 325 πρώτη οἰκ. σύνοδος), καὶ ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ τοῦ παπικοῦ νέου ἡμερολογίου τινὲς ἱεράρχαι μὴ ἀποδεχθέντες τοῦτο ἐθεώρησαν τὴν ἐν Ἑλλάδι εἰσοδὸν αὐτοῦ ἀντικανονικὴν, παρέμειναν εἰς τὰς παραδόσεις τοῦ πατρίου ἑορτολογίου ποὺ ἐπεσφράγισε ἡ πρώτη οἰκουμένη συνόδος, μετὰ τῶν ὁποίων ἱεραρχῶν προσετέθησαν πιστοὶ περὶ τὰς 1.500.000 γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ καὶ πραγματικοὶ πατριῶται προσφέροντες ἑαυτοὺς ὑπὲρ τῆς Ὁρθόδοξου πίστεως καὶ τὴν ἐξύψωσιν τῆς Ἑλλάδος.

Ἐξοχώτατε, μᾶς ἐλόγησε πληροφορία ὅτι ἡ ἐπίσημος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἐσχάτως κατεφέρθη διὰ τὸν τύπον κατὰ τῶν Γ.Ο.Χ. ἀπορρίπτουσα τὰ μυστήρια αὐτῶν ὡς ἄκυρα ἐξασκοῦσα πίεσιν καὶ ἐκστρατεύουσα διωγμὸν.

Ἐξοχώτατε, ἐφ' ὅσον ἡ ἐπίσημος ἐκκλησία ἀπορρίπτει τὰ μυστήρια τῶν Γ.Ο.Χ. ὡς ἀντικανονικά τότε εἶναι καὶ αὐτοὶ ἀντικανονικοὶ διότι ἔλαβον τὴν διαδοχὴν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐκ τῶν ἱεραρχῶν τοῦ παλαιοῦ ἑορτολογίου ποὺ σήμερον ὑφίσταται εἰς ὅλα σχεδὸν τὰ ὀρθόδοξα Πατριαρχεῖα ἢ τοὶ τῶν Ἱεροσολύμων, Σερβίας — Ρωσίας κ.λ.π. καὶ ἐν Ἑλλάδι τὸ Ἅγιον Ὅρος.

Παράκλησις ἀπάντων τῶν Γ.Ο.Χ. ἐξοχώτατε νὰ ἐπιληφθῇτε προσωπικῶς καὶ δώσητε παύσιν παντὸς διωγμοῦ κατὰ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. ὡς καὶ τὸ σύνταγμα ὑποστηρίζει, διότι εἴμεθα ἀποφασισμένοι μέχρι ἐνός προθύμως νὰ υπομένωμεν πᾶσαν δίωξιν καὶ μαρτυρίαν ἀκόμη ὑπὲρ τῆς ὀρθῆς δοξασίας τῆς Χριστιανικῆς ἡμῶν πίστεως.

Ἐν Ἱστολεμαδί τῇ 29.5.1971

Μετὰ θαυμάτου σεβασμοῦ

Ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἐπιτροπὴ τῶν Γ.Ο.Χ.

Ὁ ἐφημέριος

τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίων Πάντων

Ἱστολεμαίδος

Ἰωάννης Τσαουσάιδης

Ἱερὸς

Τηλεγραφήματα

Ἐξοχώτατον Πρόεδρον Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως
Κ.Κ. Γεώργιον Παπαδόπουλον.

Ἐξ ὀνόματος χιλιάδων ὁμογενῶν Ἀμερικῆς ἀκολουθούντων πάτριον ἑορτολόγιον, συνεορταζόντων μετὰ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, παρακαλοῦμεν ὥπως παύσῃ κάθε διωγμὸς ἐκ μέρους Διοικούσης Ἐκκλησίας, κατὰ ἀδελφῶν μας Παλαισημερολογιτῶν. ΣΤΟΠ. Ἐπικαλοῦμεθα ἐπέμβασιν Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως. ΣΤΟΠ. Ἀπαγόρευσις ἀνεγέρσεως Ναῶν, καθαιρέσεις ἱερῶν καὶ μὴ καταχώρησις Μυστηρίων εἰς Ληξιαρχεῖα ἀποτελοῦν πράξεις Μεσαιωνισμοῦ. ΣΤΟΠ. Ἀναμένομεν Ὑμετέραν ἐπέμβασιν πρὸς ἀπόδοσιν δικαιοσύνης.

Ἐπίσκοπος Ἀστορίας ΠΕΤΡΟΣ

Ἀρχιεπίσκοπον Αὐξέντιον
Κάνιγγος 32 Ἀθήνας
Ἑλλάς

Ἐξ ὀνόματος χιλιάδων ὁμογενῶν Ἀμερικῆς ἀκολουθούντων πάτριον ἑορτολόγιον συνεορταζόντων μετὰ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων παρακαλοῦμεν ὥπως παύσῃ κάθε διωγμὸς ἐκ μέρους Διοικούσης Ἐκκλησίας κατὰ ἀδελφῶν μας παλαισημερολογιτῶν Στόπ. Ἐπικαλοῦμεθα ἐπέμβασιν Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως Στόπ. Ἀπαγόρευσις ἀνεγέρσεως ναῶν, καθαιρέσεις ἱερῶν καὶ μὴ καταχώρησις μυστηρίων εἰς ληξιαρχικά βιβλία ἀποτελοῦν πράξεις μεσαιωνισμοῦ Στόπ.

Ἀναμένομεν Ὑμετέραν ἐπέμβασιν πρὸς ἀπόδοσιν

δικαιοσύνης.

Ἐπίσκοπος Ἀστορίας ΠΕΤΡΟΣ

Ἐπονται ὑπογραφαί

Ἀρχιεπίσκοπον Αὐξέντιον Κάνιγγος 32

Ἀθήνας — Ἑλλάς

Ἐξοχώτατε ἐκφράζομεν ἄφατον ὀδύνην Γησιῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν Παλαισημερολογιτῶν τῆς Πόλεως Μόντρεαλ διὰ τὴν σκληρὰν ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Ἐκκλησίας Ἑλλάδος μὴ καταχωρήσεως ἡμετέρων μυστηρίων βαπτίσεων, γάμων κ.λ.π. εἰς ληξιαρχικά βιβλία.

Προσφεύγομεν εἰς Ὑμετέραν Σεβαστὴν Ἀντίληψιν. Αἰτοῦμεν ὥπως ποιήσετε ἀναγνώρισιν δικαιωμάτων ἡμῶν.

Διατελοῦμεν πρὸς Κύριον μετ' εὐχῶν

Ἀρχιμανδρίτης Ἀκάσιος

Μόντρεαλ — Καναδᾷ

Ἡ Τηλεόρασις

Μεγάλην κρίσιν διέρχεται σήμερον ἡ Ἑλληνικὴ οἰκγένεια καὶ νεολαία ἐκ τῆς τηλεδόσεως. Τὰ προγράμματα τῆς πάντοτε ἐλκυστικᾶ ἀλλ' εἰς ὀλίγας περιπτώσεις οἰκοδομητικᾶ, φθεῖρουν ἠθικῶς τὰς ψυχὰς τῶν νέων, ἀνυπολογιστῶς ἐπὶ μεγίστῃ ζημίᾳ ἠθικῇ τοῦ ἔθνους ἡμῶν. Οἱ νέοι ἐξ αἰτίας τῆς τηλεδόσεως παραμελοῦν τὴν μελέτην γίνονται ρόθυμοι δι' ὅτι τὸ ὑψηλόν, ἠθικόν καὶ ἰδεῶδες, ὑφίστανται ἀμβλυνσιν λίαν ἐπιζήμιον εἰς θέματα ἠθικῆς καὶ ὁνίους προσανατολισμοῦ καὶ ρέπουσι ὁλονέν καὶ περισσότερον πρὸς τὰ χαμερπῆ, τὰ ποταπὰ καὶ ψεκτὰ πάθη. Ἐὰν ὁ κινηματογράφος δηλητηριάζῃ τὴν ψυχὴν τῶν νέων μὲ ὅτι τὸ ἀνῆθικον, τὸ εὐτελές καὶ ἐμπαθές τὰ ὁποῖα προβάλλει, ἡ τηλεόρασις αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἀποτελεῖ τὸν ὑπ' ἀριθ. 2ον μέγαν ἐχθρὸν τῆς νεολαίας, τῆς ὁποίας τὴν πρόσδον ἀνεπανορθῶτως παρακαλύει ὁδῶν εἰς τὸ κακόν καὶ τὴν ἀναισχυντίαν. Πότε τέλος πάντων θὰ ληφθοῦν τὰ πρέποντα μέτρα ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων παραγόντων διὰ τὴν περιστολὴν τοῦ κακοῦ;

Ἔως νῦν θὰ ὁδρανοῦν οἱ ἐκπαιδευτικοί, οἱ γονεῖς ἀλλὰ καὶ οἱ ἡγέται τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους οἱ πρωτοπόροι εἰς πᾶν ἀγαθόν καὶ εὐγενές καὶ σεμνόν καὶ ἀξιοπρεπές; δὲν εἶναι δεῖγμα πολιτισμοῦ ἡ προβολὴ τοῦ ἀνῆθικου, τοῦ σιχαροῦ, τοῦ ἀσέμνου. Πολλῶ μᾶλλον δὲν εἶναι δεῖγμα πολιτισμοῦ εἰς τὴν «Ἑλλάδα τῶν Ἑλλήνων Χριστιανῶν» ὅπως ἐχωρακτήρισε τὴν φιλότιμην ἡμῶν πατρίδα ὁ Πρωθυπουργός κ. Γεώργιος Παπαδόπουλος νὰ προβάλωνται ἡ ἀμαρτία καὶ ἡ διαφθορά ὁ π ὁ τ ῆ ς τ ῆ λ ὁ ψ ῖ ο ς.

Οἱ ἡγέται τοῦ εὐλογημένου ἡμῶν ἔθνους, οἱ μεγάλοι ρησικέλευθοι καὶ ἀναμορφωταὶ ὅς ἀναλάβουν σταυροφορίαν πρὸς ἀνάσχεσιν τοῦ κακοῦ, διότι ὅργα ἡ γρηγορα θὰ κλαίωμεν ἐπὶ τῶν ἠθικῶν ἐρεσιπῶν τῆς νεολαίας, τὰ ὁποῖα θὰ ἐχῃ δημιουργήσει ἡ Τηλεόρασις.

Ἀνοιχτὴ ἐπιστολὴ πρὸ τὴν Διεύθυνσιν τῆς Ἐφημερίδος "Τ Α Ν Ε Α,"

Ἀξιότιμε Κ. Διευθυντά,

Τὴν 28ην 1.71. ἡ ἔγκριτος ὑμῶν ἔφημερίς ἐδημοσίευσεν μίαν «δροσεράν» ἐπιστολὴν — ὡς ἐχαρακτηρίσθη αὕτη — τοῦ συγγραφέως Σκαρίμπα περὶ Τεκτονισμοῦ. Ἐπιτρέψατέ μου ἐπειδὴ διαφωνῶ εἰς τινὰ σημεία νὰ ἀπαντήσω τὰ ἑξῆς:

Παρομοιάζει ὁ κ. Σκαρίμπα τὸν τεκτονισμὸν μὲ τὸν φιλοτελισμὸν — εἰ δυνατόν νὰ συγκρίνῃ τις τὴν ἀντίχριστον ἐβραϊομασονίαν μὲ τοὺς φίλους τῶν γραμματωσῆμων! — ὑποστηρίζων, ὅτι ὁ Τεκτονισμὸς δὲν εἶναι θρησκεία, καὶ φέρνει ὡς παράδειγμα τὴν γνωμάτευσις τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς ἐν ἔτει 1933.

Ἄλλ' ἐὰν ἀναγνώσῃ τις τὰ τῆς μασονίας τυπικὰ δύναται νὰ ἀντιληφθῇ, ὅτι ἡ μασονία δὲν εἶναι φιλανθρωπικὸν σωματεῖον, ἀλλὰ θρησκεία, ἥτις δρᾷ ἀντισυνταγματικῶς ἐν Ἑλλάδι. Ἡδυνάμεθα νὰ ἀναφέρωμεν πλεῖστα χωρία ἐκ τῶν μασονικῶν βιβλίων, ἅτινα ρητῶς τονίζουν τὸν θρησκευτικὸν τῆς χαρακτῆρα. Οὕτω ἡ μασονικὴ Βίβλος «Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος καὶ ὁ Τεκτονισμὸς ἐν σελ. 12 ἀναφέρει ὅτι «Ο Ἐλευθεροτεκτονισμὸς πιστεύει εἰς τὴν ὑπαρξίν Θεοῦ, ὑπὸ τὴν προσωμίαν «Μέγας Ἀρχιτέκτων τοῦ Σύμπαντος». Ομοίως ὁ Charls Leadbeater ἐν τῷ βιβλίῳ «Τὰ ἀρχαῖα μυστήρια καὶ ἡ ἀτραπὸς» γράφει: «Ο Ὑπατος Μέγας Γενικός Ἐπιθεωρητής — 33ος βαθμὸς — εἶναι ὁ «Ἐπίσκοπος» τοῦ «Τεκτονισμοῦ». (σελ. 77). Ἄλλ' ὅμως εἰς ποῖον σωματεῖον ὑπάρχουν «Ἐπίσκοποι», ἐὰν τοῦτο δὲν εἶναι ἔστω καμουφλαρισμένη θρησκεία.

Ἐρωτᾷ διατὶ δὲν θεωρεῖται θρησκεία ἡ μπάλλα καὶ αὕτη ἡ τηλεόρασις, τὰς ὁποίας παρακολουθοῦν χιλιάδες πολιτῶν. Ἀφ' ἐνός ἡ μπάλλα καὶ ἡ τηλεόρασις δὲν ἔχουν τοσοῦτον καὶ τηλικούτον θρησκευτικὸν χαρακτῆρα ὡς ἡ στοά. Καὶ ἀφ' ἑτέρου ἡ μπάλλα καὶ ἡ τηλεόρασις παίζουν μὲ ἀνοιχτὰ χαρτιά, ἐνῷ εἰς τὴν μασονίαν ἐπικρατεῖ ἔρεβος.

Ἡδὲ ὁ τὰ φαῦλα πράσων μισεῖ τὸ φῶς καὶ οὖν ἔρχεται πρὸς τὸ φῶς, ἵνα μὴ ἐλεγχθῇ τὰ ἔργα αὐτοῦ»

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. Συνδρομηταὶ ὅπως μᾶς ἐνημερώνουν εἰς περίπτωσιν ἀλλαγῆς κατοικίας των.

(Ἰωάν. γ' 20) λέγει ὁ Κύριος. Διὰ τὴν ἡ μασονία φιλανθρωπικὸν σωματεῖον οὐσα δὲν ἀνοίγει τὰς θύρας τῶν Στοῶν, ἀλλὰ τὰς κρατεῖ κεκλεισμένας διὰ τοὺς «θεοήλους», καὶ ἀνοικτὰς διὰ τοὺς μύστας τῆς, εἰς οὓς «παρέχει ἀφθόνως τρόπους, δυνάμεις, προσόντα ψυχικά, ἠθικά, διανοητικά», ἅτινα δὲν ἐπιτυγχάνονται μὲ δεήσεις, μὲ ψαλμωδίας καὶ μὲ θυμιατήριον; Ποῖον «φιλανθρωπικὸν σωματεῖον» ἐφθέγγετο περὶ αὐτοῦ τοσαῦτα; ΟΥΔΕΝ.

Τὸ μασονικὸν «Τυπικὸν τοῦ Α' Συμβ. βαθμοῦ» γράφει ἐν σελ. 39, ὅτι ὁ μυούμενος ὀρκίζεται ὡς ἑξῆς: «Ἐπισχνοῦμαι ἐν τῇ τιμῇ μου νὰ τηρήσω ἀπόλυτον σιγὴν ἐπὶ τῶν δοκιμασιῶν εἰς ἃς θέλω ὑποβληθῇ». Ἀλλαχοῦ: «Ἐπισχνοῦμαι ἐπισήμως καὶ εὐκρινῶς καὶ ὀρκίζομαι νὰ μὴ ἀποκαλύψω ποτέ τι περὶ τῶν Τεκτονικῶν μυστηρίων, ὅσα θέλετέ μοι ἐμπιστευθῇ, εἰ μὴ εἰς τακτικὸν καὶ ἀγαθὸν Τέκτονα ἢ εἰς Στοῶν κανονικῶς συγκεκριημένην». Καὶ ἐρωτῶμεν: Διατὶ τοσοῦτος συνωμοτικὸς χαρακτῆρ εἰς ἐν «φιλανθρωπικὸν σωματεῖον»; Τοιοῦτους ὀρκους ἐπιβάλλει εἰς τοὺς μυουμένους, ἵνα ὦσιν ζῶντες; Εὐγε λοιπὸν ἐν αὐτῇ.

Ὁ κ. συγγραφεὺς πλανᾶται — ὅπως καὶ οἱ περισσότεροι πλανῶνται πλάνην οἰκτρὰν — λέγων, ὅτι ἡ μασονία δὲν εἶναι θρησκεία. Ὁ Κύριος τὸν πονηρὸν δοῦλον τὸν «ἐκρίνεν ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ». Ἡμεῖς κρίνομεν τὴν μασονίαν εἶναι τῶν τυπικῶν τῆς. Λέγομεν ὅτι εἶναι θρησκεία μυστική. Οἱ τέκτονες διατὶ δὲν τὸ παραδέχονται; Διατὶ δὲν ὁμολογοῦν τὴν πλάνην τῶν δημοσίων; Διατὶ δὲν ὁμολογοῦν, ὅτι «ἐπλανήθησαν ὡς πρόβατα ἀπολωλότα» καὶ εἰσῆλθον εἰς τὰ σκοτεινὰ ἄντρα τῆς μασονίας ὑπὸ τὸ πρόσχημα τοῦ «σωματεῖου»; Τὰ τυπικά, τὰ «μυστήρια», οἱ τελετές τους, τὰ πάντα ὁμιλοῦν περὶ θρησκείας. Διατὶ δὲν τὸ ὁμολογοῦν; Τὸ πλανᾶσθαι εἶναι ἀνθρώπινον, ἀλλὰ τὸ συναισθάνεσθαι τὴν πλάνην καὶ ὁμολογεῖν ταύτην δημοσίᾳ, εἶναι ἴδιον ἀνθρώπου μὲ τιμότητα καὶ ἠθικὸν χαρακτῆρα.

Ἐλπίζομεν, ὅτι θὰ ἀντιληφθῶν συντόμως ὅτι ἐπεσαν εἰς τὰ θατόνερα καὶ θὰ ὁμολογήσουν τὴν πλάνην τῶν ἐπανερχόμενοι εἰς τοὺς κόλπους τῆς σωτηρίας, διότι «οὐδεὶς δύναται δυοὶ κυρίους δουλεύειν, ἢ τὸν ἑνα μισήσει καὶ τὸν ἕτερον ἀγαπήσει ἢ τοῦ ἐνός ἀνθέξεται καὶ τοῦ ἑτέρου καταφρονήσει. Οὐ δύνασθε Θεῷ δουλεύειν καὶ μαριωνᾷ» (Ματθ στ' 20). Δὲν ἔμπορεῖ νὰ εἶναι μασόνιοι εἰδωλολάτραι καὶ συγχρόνως Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί.

Μετά τιμῆς
ΗΛΙΑΣ Θεολόγος

Ὁ Μέγας Ἀθανάσιος

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁδηγηθεὶς εἰς τινὰ λουτρόν ὁ Μέγας Αὐτοκράτωρ, δὲν ἀπεκόμισεν οὐδεμίαν ὠφέλειαν. Τὸν ἀντίον ἡσθάνθη βαρύτεραν τὴν ἐξασθένησίν του. Ἐπεδόθη τότε μετὰ θερμότητος καὶ ἀποκρυσταλλικότητος, ἡ ὁποία διέκρινε πάντοτε τὸν χαρακτήρα του, εἰς τὸ ἐπύκτατον ἔργον, τὸ ὁποῖον ἐπεσφράγισε τὴν ὅλην του ζωὴν.

Παρασκευάσας τὴν ψυχὴν του διὰ τὸ ταξίδιον πρὸς τὴν αἰωνιότητα, καὶ ἐτακτοποίησε τὰς ἀπαθήσεις τοῦ Βασιλείου του. Ἄν καὶ περιστοιχίζετο ἀπὸ τὸν Εὐσέβιον καὶ τοὺς ἀπαδούς του ὁ Κωνσταντῖνος, εἰς τὴν διαθήκην του ὥρισεν, ἵνα ἐπαναφερθῇ εἰς τὸν θρόνον του ὁ Ἀθανάσιος. Ἐχὼν ἤδη τὴν ψυχὴν του καθαρὰν καὶ διανγεστατήν τὴν διάνοιάν του, ὡς φωτισομένην ἀπὸ τὸ αἰώνιον Φῶς, πρὸς τὸ ὁποῖον διὰ τοῦ θανάτου ἐπλησίαζεν, ἀνεγνώρισεν ὁ Κωνσταντῖνος τὴν ἀδικίαν τὴν ὁποίαν διέπραξε, παραπεισθεὶς ἀπὸ τοὺς Ἀρειανούς, καὶ δὲν ἠθέλησε νὰ ἀποθάνῃ, χωρὶς νὰ ἐπανορθώσῃ αὐτήν.

Περὶ τὴν μεσημβρίαν τῆς Ἀγίας Πεντηκοστῆς ὁ Μέγας Αὐτοκράτωρ παρέδωσε τὸ πνεῦμα. Οἱ Ἀρειανοὶ ἐπέτυχον θεβαίως πρὸς στιγμήν νὰ τὸν παραπλανήσωσι διὰ τοῦ Εὐσέβιου, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ διαστρέψωσι τὴν εὐθύτητα, τὴν ὁποίαν κατὰ βάθος εἶχεν ἡ μεγάλη τοῦ Κωνσταντίνου ψυχὴ. Ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος ἀπέθανεν Ὁρθόδοξος Χριστιανός, μετὰ τὴν πίστιν τῆς Νικαίας καὶ τοῦ Ἀθανασίου.

Ἡ ἐποχὴ ἡ ὁποία ἐτελείωνε μετὰ τοῦ ἐνδόξου βασιλέως, εἶχε πολλοὺς ἐνδόξους σταθμούς, παρὰ τὰς τόσας ταραχάς, αἱ ὁποῖαι κατ' αὐτὴν ἐσημειώθησαν. Ἡ νέα ἐποχὴ, ἡ ὁποία ἤνοιγε μετὰ τὴν βασιλείαν τοῦ Κωνσταντίνου, τοῦ Κωνσταντίνου καὶ τοῦ Κωνσταντίνου τοῦ νεωτέρου, ἐπρόκειτο νὰ εἶναι ὁ λιγώτερον ἐνδοξος καὶ περισσότερον ταραχώδης. Ἦρχισε μὲ τοισούτων ἐγκλημα. Διὰ νὰ ἀπαλλαγῇ ὁ Κωνσταντῖνος τῶν ἄλλων διεκδικητῶν εἰς τὴν διανομήν τοῦ ἀποθανόντος βασιλείου τοῦ πατρὸς του, ἐνήργησε δι' ὁργάνων του τρεῖς δολοφονίας δύο στενῶν συγγενῶν του καὶ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ πατρὸς του Ἰουλιανῶν Κωνσταντίνου. Δύο μόνον παῖδια, ὁ Γάλλος καὶ ὁ Τουλανός, τὸ ἐν δώδεκα καὶ τὸ ἄλλο δέκα ἐτῶν διέφυγον τὴν σφαγὴν.

Οὕτως εἰς τὴν Ἀνατολὴν ἐβασίλευσεν ὁ Κωνσταντῖνος. Καὶ μετ' αὐτοῦ καὶ ἡ κακοδοξία τῶν Ἀρειανῶν. Ὁ πατὴρ του, ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος εἶχεν ἐμπιστενθῇ τὴν διαθήκην του εἰς ἱερόα τινά, ὁ ὁποῖος ἐποποθετήθη ὑπὸ τῶν Ἀρειανῶν εἰς τὰ Ἀνάκτορα ἐπιτηδείως διεστραμμένος δὲ καὶ πρόκτορ τοῦ Ἀρειανισμοῦ ὢν, διεκρίνετο διὰ τὴν σα-

τανικὴν πονηρίαν καὶ εὐφυΐαν του. Ἐνήργει οὕτω τὸ ἔργον τοῦ κακοῦ ἐν σιγῇ πλησίον τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου. Κατὰ τὴν μακρὰν δὲ παραμονὴν του εἰς τὰ Ἀνάκτορα εἶχε διαφθεῖρει ὁλόκληρον τὴν Αἴλὴν σχεδόν. Κατὰ φυσικὴν συνέπειαν, ἀφοῦ τόσην ἐπιρροὴν εἶχεν ἐπὶ τοῦ Μ. Κωνσταντίνου, εὐκόλως ἦτο νὰ γίνῃ σύμβουλος καὶ τοῦ υἱοῦ τοῦ Αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου. Πράγματι δὲ ἀπέκτησε ταχέως μεγάλην ἐπιρροὴν ἐπ' αὐτοῦ. Εἰς τὰς μετ' αὐτοῦ δὲ συνομιλίαις του, προσεπαίετο ὅτι ἐλυπεῖτο πολὺ διὰ τὴν ταραχὴν, ἡ ὁποία ἐπεκράτει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, τὴν ὁποίαν ἀπέδιδεν εἰς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι εἰς τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεως παρενέβαλον τὴν λέξιν «Ὁμοούσιος». Κατηγόρει ὡς ἀπεύθυνον διὰ τοῦτο τὸν Ἀθανάσιον καὶ τοὺς ὁμόφρονάς αὐτοῦ, τοὺς Ὁρθόδοξους. Πάντα ταῦτα ἐπεκύρωσαν διὰ τοῦ Ἐπισκοπικοῦ τῶν κύρους ὁ Εὐσέβιος καὶ οἱ περὶ αὐτὸν Ἀρειανοὶ Ἐπίσκοποι. Οὕτως ἐντὸς ὀλίγου ἐσχηματίσθη πέριξ τοῦ Κωνσταντίνου συμμορία κακῶν συμβούλων, ἐκ φανατικῶν Ἀρειανῶν, ὅλη δὲ ἡ Βασιλικὴ οἰκογένεια ἐφανατίσθη ἐναντίον τοῦ Ἀθανασίου, τὸ ὄνομα τοῦ ὁποῖου ἐπροσφέρετο εἰς τὰ Ἀνάκτορα συνοδευόμενον μὲ κατάρως.

Ἐν τῇ μεταξὺ ἡ εἰδήσις τοῦ θανάτου τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου ἐφθάσε καὶ εἰς τὰ Τριῖθερα. Ἡ ἐκδήλωσις τοῦ δημοσίου πένθους ἦτο μεγάλη. Ἀφοῦ δὲ παρηλθὼν ὀλίγαι ἡμέραι ἀνέλαβεν ὁ Κωνσταντῖνος ὁ νεώτερος μόνος του νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἐντολήν τοῦ Πατρὸς τῶν ἐν σχέσει πρὸς τὸν Ἀθανάσιον. Ἐκέλευεν αὐτὸν ἐλεύθερον νὰ ἐπανελθῇ εἰς τὴν ἔδραν του. Μία βασιλικὴ ἐπιστολὴ τοῦ Κωνσταντίνου, σταλεῖσα πρὸς τὴν Ἀλεξάνδρειαν καὶ πρὸς ὅλους τοὺς Ὁρθόδοξους τῆς Αἰγύπτου, ἀνῆγγελλεν εἰς αὐτοὺς τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ Ἀθανασίου.

Διακρινόμενος ὁμοῦ διὰ τὴν σύνεσίν του ὁ Ἀθανάσιος, δὲν ἐθεώρησε φρόνιμον νὰ ἐπανελθῇ ἀμέσως εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν. Παρέμεινεν ἐπὶ τινὰ χρόνον εἰς τὰ Τριῖθερα πλησίον τοῦ Μητροπολίτου Μαξιμίνου, ἀναμένων τὴν ἀποσαφήνισιν τῆς καταστάσεως.

Ἡ διανομὴ τῶν Ἐπαρχιῶν, τὴν ὁποίαν διὰ τῆς Διαθήκης του ὥριζεν ὁ Μ. Κωνσταντῖνος ἐματαιώθη, μετὰ τὴν ἐγκληματικὴν δολοφονίαν τῶν προαναφερθέντων συγγενῶν του. Διὰ τοῦτο οἱ τρεῖς υἱοὶ τοῦ Μεγάλου Βασιλέως δηλαδὴ ὁ Κωνσταντῖνος ὁ Κώνστας καὶ ὁ Κωνσταντῖνος, συνῆντήθησαν μετὰ ἕν ἑκτος εἰς τὴν Παιονίαν, ὅπου καὶ κατέληξαν εἰς συμφωνίαν διὰ τὴν διανομὴν τῶν Ἐπαρχιῶν, ἀπέμεινε δὲ ἡ περὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων συνεννόησις.

Κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν ὑπὸ τῶν Ἀρειανῶν παραπλανηθέντα Κωνσταντῖνον ὁ Κώνστας καὶ ὁ Κωνσταντῖνος ἦσαν ζηλωταὶ Ὁρθόδοξοι. Πρὸ παντός δὲ ὁ Κωνσταντῖνος, ὅστις εἶχε γνωρίσει ἐκ τοῦ πλησίον

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Ἀνοιχτὴ Ἐπιστολὴ πρὸς τὸ περιοδικὸν «Ἐπίαιρα»

Ἀξιότιμὲ κ. Διευθυντά,

Ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 144 τευχῷ τοῦ ὑμετέρου περιοδικοῦ, ὁ ὑμέτερος συνεργάτης κ. Σπ. Ἀλεξίου ἐδημοσίευσεν ἐν ἄρθρῳ μὲ τίτλον: «Παλαιοημερολογίται: Τί εἶναι, τί ζητοῦν». Παρακαλῶ ὑμᾶς, ὅπως, δυνάμει τοῦ περὶ Τύπου Νόμου καὶ πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ἀληθείας, δημοσιευθῇ ἡ παροῦσα ἐν τῷ ἀμέσῳ ἐπομένῳ τευχῇ τοῦ περιοδικοῦ.

Τὸν κ. Ἀλεξίου προσωπικῶς δὲν γνωρίζω, ἀλλὰ μόνον ἐκ τινῶν ἄρθρων του, ἃ ἐδημοσίευσεν τὸ «Ἔθνος» καθὼς καὶ ἐξ ὁρισμένων βιβλίων του («Ἐκκλησιαστικὰ γεγονότα»). Ὁ κ. Ἀλεξίου ἐμφανίζεται ἐν πολλοῖς ἁδαῖς καὶ ἀνιστόρητος, καὶ οὕτω δὲν εἶναι πρέπον νὰ ἀπτεται θεμάτων, ἃ δὲν κατέχει ἐπακριβῶς. Ἀς σταθῇ ὅμως ἐμπροσθεν τῆς ἀληθείας καὶ οὐχὶ τοῦ ψεύδους καὶ τῆς συκοφαντίας καὶ ἃς κρίνῃ, οὐς κατακρίνει μὲ δικαιοσύνην, ἣν πρέπει νὰ ἔχουν πάντες «οἱ ἐνοικοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς».

Ἰσχυρίζεται ὁ κ. Ἀλεξίου, ὅτι οἱ Ἀρχιερεῖς Φλωρίνης Χρυσόστομος, Δημητριάδος Γερμανὸς καὶ Ζακύνθου Χρυσόστομος, προσεχώρησαν τοῖς Παλαιοημερολογίταις, ἵνα ἱκανοποιηθῶσι «προσωπικὰ τῶν συμφέροντα» ἐπειδὴ ἡ Σύνοδος δὲν εἶχε ἱκανοποιήσῃ φιλοδοξίας τους. Ἀλλὰ

τὸν ἐξόριστον Ἀθανάσιον, εἶχεν ἀγαπήσει τὸν Ἀγιαν αὐτὸν Ἐπίσκοπον, καὶ ἐθεώρησεν ὡς ἰδικήν του ὑπόθεσιν τὴν ὑπόθεσιν του, τὴν ὅποιαν ἀνέλαβε νὰ ὑπερασπισθῇ μὲ τὸν φλογερὸν ἐνθουσιασμόν τῆς νεότητός του. Οἱ τρεῖς αὐτοκρατόρες συμφώνησαν ἐν τέλει ὅπως ἀπαντῶσι οἱ ἐξόριστοι Ἐπίσκοποι ἐπανέλθουν εἰς τὰς ἐδρας των. Οὕτως ἐπεκυρώθη καὶ ἡ ἀνιάλησις τοῦ Ἀθανασίου, ὅστις μετ' ἐξορίαν δύο ἐτῶν καὶ τεσσάρων μηνῶν, ἐγκατέλειπε τὰ Τρίθερα. Ἀντὶ ὅμως νὰ μεταβῇ διὰ θαλάσσης ἀμέσως εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, προσετίμησε τὸ διὰ ξηρᾶς ταξίδιον, διότι ἤθελε, διερχόμενος τὰς Ἐπαρχίας νὰ ἔλθῃ εἰς ἐπαφὴν μεθ' ὅλων τῶν Ὀρθοδόξων Ἐπισκόπων τῆς Ἐκκλησίας, διὰ νὰ τοὺς στηρίξῃ εἰς τὴν πίστιν τῆς Νικαίας, καὶ εἰς καρτερικὴν κατὰ τῶν Ἀρειανῶν ἀντίστασιν, ἐπειδὴ προέβλεπεν ὅτι νέαι δοκιμασίαι καὶ πειρασμοὶ θὰ ἀνεφαίνοντο.

Ἐξ τὴν Κωνσταντινουπόλιν συνητήθη μὲ τὸν Πατριάρχην αὐτῆς καὶ ὁμολογητὴν Ἀγιον Παῦλον, ἐπανελθόντα ἐκ τῆς ἐξορίας, καὶ ἀφοῦ ἐπὶ μακρὸν συνεζήτησαν οἱ δύο Ἅγιοι καὶ Μεγάλοι ἡγέται τῆς Ὀρθοδοξίας, συνελευσάμενοι καὶ ἐνισχύθησαν διὰ τῆς ἐπικοινωνίας των καὶ τῆς κοινῆς Θείας Μεταλήψεως, ἀπεχωρίσθησαν.

τί λέγει ὁ κ. Ἀλεξίου; Τί προσωπικὰ συμφέροντα ἤδυνάτο νὰ ἔχῃ ὁ Φλωρίνης Χρυσόστομος, ὅστις ἐκουσίως παρητήθη καὶ ἀπὸ Συνοδικὸν Μέλος καὶ ἀπὸ τὴν Μητρόπολιν Φλωρίνης; Τί προσωπικὰ συμφέροντα δύναται νὰ ἔχῃ εἰς Γέροντος περὶ τὰς δυσμὰς τῆς τριακονταπενταετοῦς Ἀρχιερατικῆς τοῦ σταδιοδρομίας; Ὁ Χρυσόστομος οὐδεμίαν προσωπικὴν φιλοδοξίαν εἶχε. Ἐὰν εἶχε, θὰ εἶχε ἀποδεχθῇ τὴν πρότασιν τοῦ Ἀθηναγόρου, ὅπως παραιτηθῇ τῆς ἡγεσίας τῶν Παλαιοημερολογιτῶν καὶ ἀναλάβῃ τὴν διαποίμανσιν προσοδοφόρου τινὸς περιοχῆς. Καὶ ὅμως δὲν τὸ ἔκαμε. Ἐπροτίμησε τὴν ἐξορίαν, τὴν ὕβριν, τὴν συκοφαντίαν, παρὰ τὴν διαποίμανσιν τῆς Πατριαρχικῆς Μητροπόλεως. Ἀς κάμῃ ὅμως τὸν κόπον ὁ κ. Ἀλεξίου καὶ ἃς ἐρωτήσῃ τὸν Ἀθηναγόραν, μεθ' οὗ τοσοῦτον δεσμόν ἔχει, ἵνα ἐπιβεβαιωθῶν τὰ ἀνωτέρω.

Μέμφεται τοὺς Ἀρχιερεῖς ἡμῶν, ὅτι «ἐχειροτονήθησαν ἀπὸ κάποιον Ρῶσον Ἐπίσκοπον, τὸν ὅποιον καμμία Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία δὲν ἔχει ἀναγνωρίσει». Προκαλῶ τὸν κ. Ἀλεξίου νὰ ὀνομάσῃ τὸν Ἐπίσκοπον καὶ νὰ μὴ γράφῃ ἀοριστολογικῶς, ὡς ποιεῖ ἡ μασονικὴ Στοὰ διὰ τὰ ἑαυτῆς μέλη. Οἱ Ἀρχιερεῖς ἡμῶν καὶ κανονικῶς ἐχειροτονήθησαν καὶ τὰ μυστήριά των ὁμοίως κανονικὰ εἶναι. Ἡ Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία ἐδέχθη πλείστους κληρικὸς χειροτονηθέντας ὑπὸ τῶν Ἀρχιερέων ἡμῶν, ὡς τὸν ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀγίου Διαυλείας κ. Ἀκακίου χειροτονηθέντα Διάκονον Ἀκάκιον (κατὰ κόσμον Λεωνίδα Πούλον), ὃν ὁ Μητροπολίτης Γόρτυνος καὶ Ἀρκαδίας προέβιβασεν εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Πρεσβυτέρου, μετονομάσας τοῦτον Παντελεήμονα. Ὁμοίως πρὸ καιροῦ ἐδέχθη τὸν ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀγίου Σαλαμίνος κ. Γερωντίου χειροτονηθέντα Πρεσβύτερον Χαρίλαον Πολίτην ΑΝΕΥ ΝΕΑΣ ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑΣ, καὶ ἀπεδείχθη οὕτω περιτράνω, ὅτι ἡ Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία ψεύδεται ἐν παντὶ καιρῷ καὶ πάσῃ ὥρᾳ, ὅταν μέμφεται τὰς χειροτονίας τῶν Ἀγίων Ἀρχιερέων ἡμῶν.

Κατηγορεῖ τοὺς Ἀρχιερεῖς ἡμῶν, ὅτι «κανένας δὲν ἔχει τὰ προσόντα ἀρχιερέως». Οἱ Ἀρχιερεῖς ἡμῶν μπορεῖ νὰ μὴ ἔχουν Πανεπιστημιακὰ διπλώματα, μπορεῖ νὰ εἶναι γυμνοὶ πάσης μορφώσεως. Ἐν ὅμως δὲν ἔχουν πράξει: ΔΕΝ ΕΦΟΙΤΗΣΑΝ ΕἰΣ ΚΑΜΜΙΑΝ ΜΑΣΩΝΙΚΗΝ ΣΤΟΑΝ ΚΑΙ ΔΕΝ ΕΠΡΟΔΩΣΑΝ ΑΝΤΙ ΠΙΝΑΚΙΟΥ ΦΑΚΗΣ ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΝ. Ὅρῳμεν ἄλλωστε Ἀρχιερεῖς, οἵτινες ἐχρημάτισαν καθήκοντα τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου πῶς συμπεριφέρονται ἐναντὶ τῆς Ὀρθοδοξίας. Ὅρῳμεν «Σεπτὸς Πατριάρχης» καὶ «Ἅγίους Πατέρας» οἵτινες κατέχουν περιπτύστους Θρόνους πῶς προδίδουν ἀναισχύντως τὴν Ὀρθο-

Καὶ πάλιν καὶ ἡμῶν;

«Νήψατε γρηγορήσατε ὁ ἀντίδικος ὑμῶν διάβολος ὡς λέων ὠρυόμενος περιπατεῖ ζητῶν τίνα καταπίη».

(Καθολ. Ἐπιστολ. Πέτρου Κεφ Ε'. στιχ. 8).

Τοῖς πᾶσι δὴλον ἐστὶ, ὅτι ἀφ' ἧς στιγμῆς ἡ Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία εἰσέγαγε τὸ παπικὸν ἑορτολόγιον ἐν τῇ θείᾳ Λατρείᾳ, ἐπορεύθη αὕτη τῇ ὁδῷ τῆς αἵρέσεως καὶ δὴ τῆς φοβερωτέρας, ἣτις ἐνεφανίσθη ἐν 20ῷ αἰῶνι, τοῦ Οἴκου-μενισμοῦ. Ὡς ἀντικανονικῶς καὶ παρανόμως, ἀνευ τῆς συγκαταθέσεως ἄλλων Ἐκκλησιῶν, ὁ τότε Ἀρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος Παπαδόπουλος — ἐκλεγείς ἐλέψ Σκοτεινῶν Δυνάμεων — προέβη εἰς τὴν πράξιν αὐτήν. Τὴν καινοτομίαν ταύτην, ὡς ἦτο ἐπόμενον, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἀνεχθῇ ὁ εὐσεβὴς Γνήσιος Ὁρθόδοξος Ἑλληνικὸς Λόγος, ὅστις καὶ ἀπεσχίσθη ἐξ αὐτῆς, ἰδρύσας τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ. Ο. Χ., τὴν χλευαστικῶς ἀποκαλουμένην «Ἐκκλησίαν τῶν Παλαιοημερολογιτῶν».

Ἐπὶ πενήντα σχεδὸν ἔτη ἐδέχθημεν τὰ πυρὰ τῆς Σχισματικῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας. Ἐδιώχθημεν, ἐφυλακίσθημεν, ἡμέτεροι Ναοὶ ἠρπάγησαν ὑπὸ τῶν Καινοτόμων ἢ σφραγίσθησαν: ἡμέτεροι Ἱερεῖς ἐξυρίζοντο, ἐκολαφίζοντο καὶ διεπομπεύοντο ὡς κοινοὶ ἐγκληματίαι. Ἀπεδείχθη ἡ Σχισματικὴ Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία θαυμασία εἰς τὸν ρόλον τοῦ κουρέως. Ἀνεδείχθη δολοφόνος πρῶτης τά-

δοξίαν. Ὁ ἀγὼν τῶν Παλαιοημερολογιτῶν δὲν εἶναι ἔνεκα φιλαρχίας. Οἱ Παλαιοημερολογίται «οὐκ εἰσάγουσιν καινὰ δαιμόνια». Εἴμεθα γνήσιοι Ὁρθόδοξοι, καὶ δὲν εἴμεθα οὔτε αἵρετικοί, οὔτε σχισματικοί, οὔτε παρασυνάγωγοι, ὡς θεθαίει ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Δωρόθεος Κοτταράς.

Ἐπίσης, ὅτι ἐμποδιζόμεθα εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν θρησκευτικῶν ἡμῶν καθηκόντων, τοῦτο εἶναι πασιφανές. Ὁ Μητροπολίτης Πατρῶν σφραγίζει τὸν ἐν Πάτραις Ἱερὸν ἡμῶν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ, ἐνῶ διὰ τὸν καργάδαλον, καθαρῶς εἰδωλολατρικὸν ὑπόλεμμα, οὐδὲν ποιεῖ. Ὁ Μητροπολίτης Κοζάνης Διονύσιος βάλλει συνεχῶς κατὰ τοῦ ἐκεῖ Ἡσυχαστηρίου τῆς Ἀναλήψεως. Ὁ Μητροπολίτης Ἐλασσόνας Σεβαστιανὸς δὲν παρέχει ἡμῖν ἄδειαν, ἵνα ἐπισκευάσωμεν τὸν ἐκεῖσε Ναόν. Ὁ Κρήτης Εὐγένιος δικάζει καὶ ἐπαναδικάζει Παλαιοημερολογίτας Κρήτας. Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος Νικόδημος, σφραγίζει ἡμετέρους Ναοὺς καὶ Μονὰς, ἐνῶ οὐδόλως ἐνδιαφέρεται διὰ τὴν δρᾶσιν τῶν διαφορῶν αἵρετικῶν. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἐλευθερία τῆς θρησκευτικῆς ἡμῶν συνειδήσεως, ἣν διασαλπίζει ὁ κ. Ἀλεξίου;

Ταῦτα ἔχω νὰ παρατηρήσω ἐπὶ τοῦ ἀρθρου τοῦ συνεργάτου ὑμῶν.

Μετὰ τιμῆς
Ἰδίας Θεολόγος

Ἐως φονεύουσα τὸν αἰμνῆστον Μητροπολίτην Κυκλάδων Κυρὸν Γερμανὸν καὶ ἐξορίζουσα τὸν Γέροντα Ἀρχιεπίσκοπον ἡμῶν πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομον εἰς τὴν ὑψηλότεραν κορυφὴν τῆς Μυτιλήνης, ἐνῶ ὁ Κόκκινος Μητροπολίτης Κοζάνης Ἰωακείμ ἦτο ἐλεύθερος. Ἐξώρισε τὸν Ἅγιον πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομον εἰς τὴν ἀετοφωλιάν τῆς Μονῆς Ὑψηλοῦ Μυτιλήνης, ἐνῶ οἱ Παπικοί, οἱ Προτεστάνται, Μασσῶνοι καὶ κυρίως οἱ δόλιοι Οὐνίται ἦσαν ἐλεύθεροι ἐν μέσσις Ἀθήναις. Ὅτι ὁμως καὶ ἂν ἔκαμαν, ὅσας ἐξορίας καὶ ἂν ἐπραγματοποιήσαν, ὅσους ἀποσχισματισμοὺς Ἱερέων καὶ σφραγίσεις Ναῶν ἐπέτυχαν, ἐν τούτοις ΔΕΝ ΗΔΥΝΗΘΗΣΑΝ ΝΑ ΔΙΑΛΥΣΟΥΝ ΤΟ ΜΙΚΡΟΝ ΠΟΙΜΝΙΟΝ ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΩΝ, διότι ὁ ἀγὼν τὸν ὁποῖον διεξάγουσιν, δὲν εἶναι ἀγὼν συμφέροντος, φιλαυτίας ἢ φιλαρχίας, ἀλλὰ ἀγὼν πρὸς διάσωσιν τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησιαστικῆς Παραδόσεως, ἐφ' ὅσον ἡ Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία ὑπνώσκει εἰς ὑπνον θανάτου καὶ ἐν παγκάκιστος ἐχθρὸς τῆς πίστεως ἡμῶν ἐφη: ἸΣΧΥΣΑ ΠΡΟΣ ΑΥΤΟΥΣ, καὶ ὁ ὁποῖος ἀγὼν ἐδικαιώθη ὑπὸ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ κατὰ τὸ μεσονύκτιον τῆς 13ης πρὸς 14ην Σεπτεμβρίου 1925, ἐν τῷ ἔξωκκλησίῳ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου παρὰ τὸν Χολαργόν.

Δὲν ἐσταμάτησαν τοὺς διωγμοὺς οἱ «Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς τῆς ἀγάπης» καθ' ἡμῶν, οὔτε μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Σπυριδωνος, ἀλλ' οὔτε καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Θεοκλήτου. Μετὰ τὴν πτώσιν τοῦ Ὁρθόδοξου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χρυσόστομου Β' Χατζησταύρου (1967), καὶ τὴν ἀνάρρησιν τοῦ Ἱερωνύμου Κοτσώνη, ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἡνοίξε τὰς πύλας τῆς καὶ εἰσέδυσαν ἐλευθέρως ἐν αὐτῇ τὰ πλοῖα τοῦ ἀντιχρίστου Παπισμοῦ καὶ τοῦ μασινοκατευθυνομένου Προτεστантиσμοῦ. Ὁ Ἱερώνυμος, γνώστης τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου καὶ γνώστης ἀπάντων τούτων τῶν γεγονότων, ἀντὶ νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν ὁμολογίαν ἐν τῇ μαρτυρικῇ Ἑλλαδικῇ Ἐκκλησίᾳ διευρύνει τὸ χάσμα, ὅπερ ὑπάρχει μεταξὺ Νεοημερολογιτῶν καὶ Παλαιοημερολογιτῶν διὰ τῶν διαφορῶν πράξεων του.

Οὗτος καὶ οἱ περὶ Αὐτὸν Συνοδικοὶ ἐκδίδουν τὴν ὑπ' ἀριθ. 6599 ἐγκύκλιον, ἐνθα ρητῶς μᾶς ὀνομάζουν «παρασυναγωγούς», Ἀλλὰ διατὶ εἴμεθα παρασυναγωγοί; Μήπως «ἐπήξαμε ἴδιον θυσιαστήριον» ἵνα ἱκανοποιήσωμεν τὰ συμφέροντα ἡμῶν; Μήπως ἀπεσχίσθημεν ἔνεκα φιλαυτίας ἢ φιλαρχίας; Ἄς μὴ ἀπαντήσωμεν ὁμως ἡμεῖς «οἱ φανατικοί, οἱ ἀμοθεῖς καὶ ὀπισθοδρομικοὶ Παλαιοημερολογίται», ἀλλ' ἄς ἀφήσωμεν νὰ ἀπαντήσῃ ὁ ἀπὸ Λαρίσης εἰς δὲ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, Δωρόθεος Κοτταράς: «Οἱ Παλαιοημερολογίται — γράφει — δὲν εἶναι οὔτε αἵρετικοί, οὔτε Σχισματικοὶ ΟΥΤΕ ΠΑΡΑΣΥΝΑΓΩΓΟΙ, ΑΛΛΑ ΓΝΗ-

ΣΙΟΙ ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ». (βλέπ. «Ἀρχεῖον τοῦ Κανονικοῦ καὶ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου», ἐτ. 1947). Ἄλλ' ὥς μεταφέρωμε ἐνταῦθα καὶ τὰ ὅσα ἐλάλησε ἐν ἔτει 1967 ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ κινηματοθεάτρου «ΑΚΡΟΠΟΛ» γενομένης ἡμετέρας συγκεντρώσεως ἐπὶ τῇ Κυριακῇ τῆς Ὁρθοδοξίας ὁ τότε Ἀρχιεπίσκοπος καὶ ἱεροκῆρυξ τῆς ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν καὶ νῦν Μητροπολίτης Φλωρίνης (Πρεσβ. καὶ Ἐορδαίας Αὐγουστίνος Καντιώτης: «Σεῖς εἰσθε τὰ γερά δόντια ποῦ σπᾶνε τὰ σάπια καρύδια τῶν αἰρετικῶν». Καὶ ἐφ' ὅσον δὲν εἴμεθα παρασυνάγωγοι ἀλλὰ Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, ἐφ' ὅσον εἴμεθα «Οὐεγύνο Ὁρθοδοξίας», ἐφ' ὅσον εἴμεθα τὰ ΛΟΚ τῆς Ἐκκλησίας, τότε ποῖον ἔπος ἐφυγε τὸ ἔρκος τῶν ὀδόντων ὑμῶν Σεβασμιώτατοι Συνοδικοί! Καὶ ἐφ' ὅσον εἴμεθα ΓΝΗΣΙΟΙ ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ, διατὶ διωκόμεθα μέχρι ἐξοντώσεως, ἐνῶ εἶναι ἐλεύθεροι εἰς τὴν ἐθνοκτόνον δρᾶσιν τῶν οἱ πάσης ἀποχρώσεως αἰρετικοί;

Ἀλλὰ ποῖοι εἶναι ἐκτὸς Ἐκκλησίας; Ποῖοι εἶναι ἀπογεγυμνωμένοι τῆς Θείας Χάριτος ἡμεῖς ἢ ὁ κ. Ἱερώνυμος, ὅστις καταπατεῖ συνεχῶς τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας συμπεροσυνόμενος μετὰ Παπικῶν, Οὐνιτῶν καὶ Προτεσταντῶν; Ποῖοι εἶναι καθηρημένοι ἡμεῖς, οἵτινες ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ φυλάττιμεν τὴν Ὁρθόδοξιαν ἢ ὑμεῖς, ὅστις ἐπιτρέψατε νὰ κοινωνήσουν ἐντὸς τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ Ἀθηνῶν αἱ 20 Παπικαί, δίδοντες οὕτω «τὰ ἅγια τοῖς κυσί»; Τίνες ἀπεμακρύνθησαν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἡμεῖς ἢ ὑμεῖς, ὅστις ἐπιτρέπετε τὸ ἐξέλωμα τῶν Τέρηλων, τὸν κατατεμαχισμόν τῶν Ἁγίων Τραπεζῶν καὶ τὸ κλείσιμο τῶν Ἁγίων Προθέσεων; Τίνες οἱ ἀπομακρυνθέντες τῆς Ὁρθοδοξίας ἡμεῖς ἢ ὑμεῖς, ὅστις ἐπιτρέπετε εἰς Κληρικούς νὰ κυκλοφοροῦν μὲ πολιτικὴν περιβολὴν ἐν μέσῃς Ἀθῆναις; Τίνες κατασκοπεύουν «ψυχὰς ὑπὲρ ὧν Χριστὸς ἀπέθανε» ἡμεῖς ἢ ὑμεῖς, ὅστις ἐφωτογραφήθητε μετὰ τῶν Προσκόπων, ἢ ὀργάνωσις τῶν ὁποίων ἐχαρκτηρίσθη, ὡς ὁ ΠΡΟΘΑΛΑΜΟΣ ΤΗΣ ΜΑΣΩΝΙΑΣ; Τίνες κατασκοπεύουν ἡμεῖς ἢ ὑμεῖς, ὅστις ἐπραγματοποιήσατε συνάντησιν μετὰ τοῦ Ἀμερικανοῦ Ἐπισκόπου Τζῶν Σαττερδουέτ; Σημειωθῆτω, ὅτι ἡ Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία εἶναι ὑποπολεγμένη πλήρως εἰς τὴν μασωνίαν» (βλ. «Τεκτονικὴ Ἠχώ» 1ος τόμος 1932—33, σελ. 15 καὶ «Τεκτονικὸν Δελτίον» 13) 1953).

Τίνες κατασκοπεύουν ἡμεῖς ἢ ὑμεῖς, ὅστις τὴν μίαν δι' ἐπιστολῆς ὑμῶν πρὸς τὸν Πατριάρχην γράφετε διὰ τὴν Ρωσικὴν Ἐκκλησίαν «ἐπιτίμησον, ἐλεγξον, παρεκάλεσον», διότι αὕτη ἔδωκε «τὰ ἅγια τοῖς κυσί», ἐνῶ τὴν ἐπιούσαν πραγματοποιεῖτε σανάτησιν καὶ προσκαλεῖτε ἐν Ἑλλάδι τὸν περιθόητον Νικόδημον, τοῦ Λένινγκραντ, ὅστις ἐκοινώνησε ἐν Ἰταλίᾳ Παπιστᾶς, ὁμοίως καὶ ἐν Ρωσίᾳ, ἐν δὲ τῇ Ρωσίᾳ ἐλεπούργησε μὲ τὸν Γάλλον Καρδινάλιον Βιλεμπράνς; Τίνες κατασκοπεύουν κ. Ἱερώνυμε ἡμεῖς ἢ ὑμεῖς, ὅστις καταδικάζετε ἀδίκως Κληρικούς ἐνεργούντες ἀντικανονικῶς οὐδεμίαν δικαιοδοσίαν ἔχοντες ἐπ' αὐτῶν, ἐφ' ὅσον προσήλθον ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Ἐκκλησίᾳ; Τίνες κατασκοπεύουν κ. Ἱερώνυμε ἡμεῖς ἢ ὑμεῖς, ὅστις διακηρύσσετε, ὅτι ὁ Ἅγιος Σπυρίδων ἦτο κατὰ τῆς νηστείας; !!! Τίνες κατασκοπεύουν ἡμεῖς ἢ ὑμεῖς, ὅστις ἐνῶ οὐδὲν κατὰ τῶν ἀντιχρίστων μασώνων πράττετε, στρέφε-

τε καθ' ἡμῶν τὰ πυρά ὑμῶν; Τίνες κατασκοπεύουν ἡμεῖς ἢ τινὲς Ἱεράρχαι τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, ὡς ὁ Θεσσαλονίκης Λεωνίδας, ὅστις ἠυλόγησε Τράπεζαν Ἑβραίων καὶ προσευχήθη ἐν τῷ Ἑβραϊκῷ Νεκροταφείῳ Θεσσαλονίκης ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν Ἑβραίων; Τίνες κατασκοπεύουν τὸν εὐσεβῆ Ἑλληνομόν, ἡμεῖς ἢ ὁ πρ. Ἡλείας Γερμανός, ὅστις ἐτέλεσε μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ προκατόχου τοῦ σημερινοῦ Ροταριανοῦ Προέδρου Πειραιῶς ἐν τῷ Γ' Νεκροταφείῳ, παρὰ τὸ ὅτι ὁ Ροταριανὸς Ὀμιλος ἐχαρκτηρίσθη, ὡς ΝΗΠΙΑΓΩΓΕΙΟΝ ΤΗΣ ΜΑΣΩΝΙΑΣ;

Τίνες Ἐπίσκοποι Σεβασμιώτατοι Συνοδικοί εἶναι «ἀντικανονικοί»; Οἱ τῆς παρατάξεως τοῦ πρ. Φλωρίνης εἶναι ἅπαντες ΚΑΝΟΝΙΚΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΕΓΚΥΡΑ. Μὴ λημονήτε, ὅτι ἐδέχθητε ἐν ἐσχάτοις χρόνοις Κληρικούς τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας, ὡς τὸν Διάκονον Ἀνθιμον, ὅστις ἐχειροτονήθη ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ.κ. Αὐξεντίου εὐρισκόμενος νῦν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Μητροπολίτου Πατρῶν, ὡς ἐδέχθητε τὸν ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Διαυλείας χειροτονηθέντα Διάκονον Ἀκάκιον (κατὰ κόσμον Λεωνίδαν Πούλον), ὃν καὶ ὁ Νεοσημερολογίτης Μητροπολίτης Γόρτυνος καὶ Ἀρκαδίας Τιμόθεος προήγαγε εἰς Πρεσβύτερον ἀκούοντα εἰς τὸ ὄνομα Παντελεήμων. Πῶς λοιπὸν ἐδέχθητε τούτους, οἵτινες ἐχειροτονήθησαν ὑπὸ τῶν Ἐπισκόπων ἡμῶν; Ἀλλὰ μήπως οἱ Ἐπίσκοποι τῆς Ἑλλαδικῆς ἐκκλησίας ἐξελέγησαν κανονικῶς; Μήπως ἐξελέγησαν ψήφῳ Κλήρου καὶ Λαοῦ; Μήπως ἐξελέγησαν Ἐπίσκοποι ἀναλώσαντες τὸν βίον τῶν εἰς τὴν δράσιν; Μήπως ἐξελέγησαν Ἐπίσκοποι ἐκτὸς τῶν εἰς τὴν «ΖΩΗΝ» ἀνηκόντων; Μήπως ἐξελέγησαν Ἐπίσκοποι Πρεσβύτεροι; Δυστυχῶς οὐδὲν ἐξ αὐτῶν συνέβη. Καὶ ὕστερον ὀνομάζετε τοὺς Ἀρχιερεῖς ἡμῶν «ἀντικανονικούς».

Λέγοντες ὅμως «ἀντικανονικούς» ἴσως νὰ ἐννοήτε τὴν ἡγεσίαν μίας ἄλλης παρατάξεως, ἣτις «ἐξ ἡμῶν ἐξήλαθε ἄλλ' οὐκ ἦν ἐξ ἡμῶν».

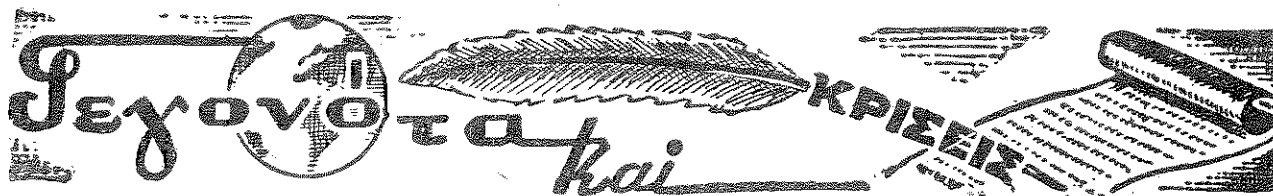
Ταῦτα ἔχομεν ὑποχρέωσιν νὰ εἰπῶμεν, ἐνεκα τῶν συνεχῶν ἀρθρογραφιῶν τῶν ἐφημεριδῶν. Καὶ δηλοῦμεν διὰ μίαν εἰσέτι φοράν, ὅτι «πῦρ καὶ σταυρός, θηρίων τε συστάσεις, ἀνατομαί, διαιρέσεις, σκορπισμοὶ ὁστέων, συγκοπὴ μελῶν, ἀλεσμοὶ ὅλου τοῦ σώματος» δὲν μὲς φοβίζουσι, διότι «κοινὴ γνώμη πάντες αὐτοπροαιρέτως ἀποθανοῦμεν καὶ οὐ φοισόμεθα τῆς ζωῆς ἡμῶν».

ΗΛΙΑΣ ΘΕΟΛΟΓΟΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρηματικὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαραιτήτως ἀναφέρωσι τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον προορίζονται τὰ ἀποστελλόμενα χρήματα.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)

Ἀδύνατος πρὸς τὸ παρὸν ἡ ἔνωσις

Ἐξεδόθη ἐπ'αὐτῶς διελίον ἀπὸ τὸν Καθολικὸν Καθηγητὴν εἰς τὸ Παν/μιον τῆς Τυβίγγης HANS KUNG διὰ τὸ «Ἀλάθητον τοῦ Πάπα». Εἰς τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος διελίον ὁ «Ἐλθετὸς Καθηγητὴς θέτει ὑπὸ ἀμφισβήτησιν τὸ «Ἀλάθητον τοῦ Πάπα».

Σημειώτεον, ὅτι ἤρχισαν ἀξιόλογοι διαμαρτυρίαι ἐκ μέρους Γάλλων καὶ Γερμανῶν Ἐπισκόπων ὡς καὶ τοῦ τάγματος τῶν Ἰησουϊτῶν, οἵτινες ἐπιμένουν πιστεύοντες εἰς τὸ Ἀλάθητον τοῦ Πάπα καὶ θεωροῦντες τὴν ἄρνησιν τοῦ Ἀλάθητου ὡς αἵρεσιν. Ἐκ τούτου προκύπτει, ὅτι οἱ Ρωμαιοκαθολικοὶ μὴς θεωροῦν αἰρετικούς. Πῶς λοιπὸν γίνεται τόσος λόγος περὶ ἐνώσεως, πλήρους κοινωνίας, συλλειτουργίας καὶ κοινῆς ἑορταστικῆς, ὅταν οἱ Παπικοὶ δὲν θέλουν νὰ ἀπορρίψουν καὶ ἀποκηρύξουν τὰς πλάνους τῶν ἄλλ' ἐμμένον σθεανοὶ ἄχρι θανάτου εἰς αὐτάς;

Ἄς συνειδητοποιήσουν τέλος πάντων τὰ τοιαῦτα οἱ φιλενωτικοὶ καὶ οἱ ὁπαδοὶ τοῦ ἀπαισίου Οἰκουμενισμοῦ.

Συνέχεια ὀλισθημάτων

Εἰς τὸ θρησκευτικὸν περιοδικὸν «Ἀμπελος» τὸ ἐκδιδόμενον (τεύχ. 10ον/11ον) ἐν Γερμανίᾳ ἐδημοσιεύθησαν τὰ κάτωθι:

Ὁ Πατριάρχης Ἀθηνᾶς ἐχαρακτήρισε τὸν Ντὲ Γκὼλ «πιστὸν τῷ Κυρίῳ ἐν ἀνθρώποις γενόμενον» εἰς τὴν ἐπιγραφὴν τῆς πλάκῃς τῆς τοποθετηθείσης ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Ντὲ Γκὼλ καὶ ὁ Μητροπολίτης Μεσσηνίας κατὰ τὴν κατάθεσιν τῆς πλάκῃς τὸν ἐχαρακτήρισεν ὡς «χριστιανὸν» πιστὸν ἄχρι θανάτου. Δύναται νὰ ὑπάρξουν βλασφημίαι κατὰ τοῦ Ἁγ. Πνεύματος χείρωνες τούτων; νὰ ἀποκαλῆται «πιστὸς τῷ Κυρίῳ» καὶ πιστὸς «ἄχρι θανάτου» εἰς αἰρετικούς; δὲν ἀρεσκόμεθα εἰς τὸν φανατισμὸν καὶ τὴν μισαλλοδοσίαν, ἀλλὰ δὲν ἀνεχόμεθα καὶ τοιαύτας ἐκτροπὰς καὶ ὀλισθήματα εἰς θέματα πίστεως ἐκ μέρους δὴθεν Ὁρθόδοξων Ἱεραρχῶν, οἱ ὅποιοι ἔχουν ἰσπεδώσει τὰ πάντα καὶ σπεύδουν ὀλοταχῶς πρὸς τὴν ἀπενκαταίαν ἔνωσιν μὲ τοὺς αἰρετικούς!

Ὡ φίλη Ὁρθοδοξία! οἱ ταχθέντες ὡς φυσικοὶ σου προστάται σὲ κατεπρόδωσαν «δολὴν φιλήμιατι». Ἐλεύσεται ἡμῶς ὥρα καὶ ἡν θὰ ἴστανται πελιδνοὶ πρὸ τῆς σπάθης τῆς θείας Θέμιδος διὰ νὰ λογοδοτήσουν καὶ τιμωρηθοῦν δι' ὅσα κατὰ σοῦ «κενὰ ἐμελέτησαν» καὶ ἐπραξαν.

Ἐπιστολαὶ

Μακαριώτατε,

Εἶχον τὴν τιμὴν καὶ τὴν χαρὰν νὰ λάβω τὴν ὑμετέραν ἐπιστολὴν τῆς 22ας Ἀπριλίου. Ἀνήκων προσωπικῶς εἰς τὴν Ρωσικὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς Διασποράς, ἡ ὁποία ἔχει τὴν Ἱ. Σύνοδον αὐτῆς διευθυνομένην ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Φιλαρέτου, ἔρχομαι ἐξ ὀνόματός μου καὶ ἐξ ὀνόματος πλείστων Ὁρθόδοξων Γάλλων ἐξαρτωμένων ἐπίσης ἐκ τοῦ Μητροπολίτου Φιλαρέτου νὰ ἐκφράσω εἰς ὑμᾶς τὴν πλήρη ἱκανοποίησίν μου μὲ τὸ περιεχόμενον τῆς ὑμετέρας ἐπιστολῆς.

Συμπαριστάμεθα ἐκ θαθείας εὐγνωμοσύνης καὶ ἀ-

πορίστου θαυμασμοῦ εἰς τὸν ἡρωϊκὸν καὶ ἱερὸν ἀγῶνα τῆς ὑμετέρας Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. ἐν Ἑλλάδι καὶ εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Ἀνήκομεν εἰς τὴν ὑμετέραν ἀδελφὴν Ἐκκλησίαν. Αἱ ὑμέτεραι μάχαι εἶναι καὶ ἡμέτεραι. Οἱ ὑμέτεροι κόποι εἶναι καὶ ἡμέτεροι. Αἱ ὑμέτεραι θλίψεις, σκοποὶ καὶ θάσανοι εἶναι καὶ ἡμέτεροι. Δὲν εἴσθε μόνος. Εἴμεθα ἐξ ὅλης καρδίας παρὰ τὸ πλευρόν σας. Μεθ' ὑμῶν ἐπιδιώκομεν νὰ ἀγωνισθῶμεν σθεναρῶς κατὰ τοῦ ἀπαισίου μονδερνισμοῦ καὶ οἰκουμενισμοῦ. Δὲν θὰ σὰς ἐγκαταλείψωμεν ποτέ!

Ἐχω τὴν τιμὴν νὰ εὐρίσκωμαι εἰς ἐπικοινωνίαν μὲ τὸν ἱατρὸν κ. Ἀλέξανδρον Καλόμερον. Ἐκτιμῶ πολὺ τὸ θάρρος του καὶ τὴν μεγάλην του πίστιν. Εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης πλείστοι ἱερεῖς διαφόρων ἀποχρώσεων θαυμάζουν τὴν ὑμετέραν Μακαριότητα.

Εἴμεθα πολλοί, οἱ ὅποιοι προσευχόμεθα δι' ὑμᾶς καὶ δι' ὅλους τοὺς Γ.Ο.Χ.

Παρακαλοῦμεν τὸν Σωτῆρα νὰ διαφυλάττῃ ὑμᾶς καὶ πάντας πάντοτε σταθεροὺς ἐν τῇ Ὁρθόδοξῃ πίστει.

«Στῶμεν καλῶς, στῶμεν μετὰ φόβου, πρόσχωμεν».

«Οὐκ ἀρνησόμεθα σε, φίλη Ὁρθοδοξία».

Ἐξαιτοῦμαι τὰς ὑμετέρας ἀγίας εὐχάς.

Τῆς ὑμετέρας Μακαριότητος, ἀφωσιωμένος καὶ ὑπὸ τῆς ἐξουσίας. Jean Besse 41, Rue T. T. Rousseau 19 Tulle France.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ

Τὴν 21 Ἰουνίου ἡμέραν Κυριακὴν πανηγυρίζει ἡ Ἱ. Μονὴ τοῦ Ἁγ. Μηνᾶ, τὸν χορὸν τῶν ἐν τῇ Νήσῳ Χίου ἐν ἀθλήσει καὶ ἀσκήσει διαλαμπάντων Ἀγίων.

Συγκοινωνία ἀπὸ πλατεῖαν Πηγίλλης Λεωφορεῖα Ἀνθοῦσης.

• Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ •
ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ ΕΛΔΟΣΙΣ
ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ- ΤΗΛ. 623.280
Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
Διευθυντῆς συντάξεως Ἀρχιμ. Θεόφιλος Τσίριμπα
Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι 147

Προϊστάμενος Τυπογραφείου
Γεώργιος Σερμπίνης
Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθῆναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐσωτερικῶς :	Ἐξάμηνος δραχμας	15. —
»	Ἐτησίᾳ	» 30. —
Ἐξωτερικῶς :	Ἐξάμηνος δολλάρια	2
»	Ἐτησίᾳ	» 4
	Τιμὴ Φύλλου δρχ.	2